

РЕШЕНИЕ**№ 294****гр. София, 16 май 2024 година****В ИМЕТО НА НАРОДА**

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на тридесет и първи януари две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА**ЧЛЕНОВЕ: ВАЛЯ РУШАНОВА****ХРИСТИНА МИХОВА**

при участието на секретаря МАРИЯНА ПЕТРОВА и прокурора от ВКП АТАНАС ГЕБРЕВ изслуша докладваното от съдия ХРИСТИНА МИХОВА н. д. № 1090/2023 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба, подадена от подсъдимия В. Ц. К., срещу въззивно решение № 179/09.10.2023 г., постановено по в.н.о.х.д. № 94/2023 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив. Срещу същия въззивен съдебен акт е подадена жалба и от защитника на подсъдимия – адвокат Т.. В жалбата на подсъдимия и писменото допълнение към нея, както и в жалбата на защитника, се излагат твърдения за наличието на всички касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 - 3 НПК, като се прави искане за оправдаване на подсъдимия, поради отсъствието на доказателства, подкрепящи обвинението.

В съдебно заседание пред Върховния касационен съд защитата поддържа касационните жалби, отново подробно акцентира върху всички съображения, изложени в тях и пледира за уважаването им.

Представителят на Върховната прокуратура изразява становище за неоснователност на касационните жалби и прави искане за оставяне на въззивния съдебен акт в сила, поради отсъствието на заявените от жалбоподателите касационни основания.

Подсъдимият поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения, като в предоставената му от съда последна дума моли да бъде оправдан, поради недоказаност на повдигнатото срещу него обвинение.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал.1 НПК, намери за установено следното:

С присъда № 69/28.09.2018 г., постановена по н.о.х.д. № 1598/2017 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив, подсъдимият В. Ц. К. е признат за виновен в това, че на 15.05.2016 г. в гр. Пловдив умишлено умъртвил повече от едно лице - майка си Б. К. и баща си Ц. К., като убийството е извършено предумишлено, с особена жестокост и с користна цел, поради което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 3, пр. 1 и пр. 2, т. 4, пр. 3, т. 6, пр. 3, т. 7 и т. 9, вр. с чл. 115, вр. с чл. 54 НК е осъден на доживотен затвор при специален режим на изтърпяване.

Със същата присъда съдът е приспаднал времето, през което подсъдимият е бил задържан под стража, възложил е в тежест на подсъдимия направените по делото разноси и се е разпоредил с веществените доказателства, приобщени в хода на наказателното производство.

По протест на Окръжна прокуратура - Пловдив и жалби на подсъдимия и защитника му първоинстанционната присъда е проверена от АС - Пловдив, който с въззивно решение № 260058/27.11.2020 г., постановено по в.н.о.х.д. № 46/2019 г., е изменил същата по отношение приложението на чл. 59 НК и я потвърдил в останалата ѝ част.

С решение № 83/25.05.2021 г., постановено по н. д. № 200/2021 г., ВКС, НК, I – во н. о. е отменил посоченото въззивно решение и е върнал делото на въззивния съд за ново разглеждане.

При повторното въззивно разглеждане на делото е постановено въззивно решение № 103/17.06.2022 г. по в.н.о.х.д. № 290/2021 г., с което АС - Пловдив отново е потвърдил първоинстанционната присъда. Този въззивен съдебен акт е отменен с решение № 50004/06.03.2023 г., по н. д. № 619/2022 г. по описа на ВКС, НК, III - то н. о., с което делото е върнато на въззивната инстанция за ново разглеждане.

При третата по ред въззивна проверка е постановено въззивно решение № 179/09.10.2023 г. по в.н.о.х.д. № 94/2023 г. по описа на АС - Пловдив, предмет на настоящия касационен контрол. С това решение е изменена първоинстанционната присъда, като на основание чл. 59, ал. 2, вр. с ал.1 НК от наложеното наказание е приспаднало времето, през което подс. К.е бил задържан на 17.05.2016 г. за срок от 24 часа по ЗМВР; времето от 04.06.2016 г. до 23.02.2023 г., през което е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, и времето от 23.02.2023 г. до влизане на присъдата в сила, през което е с мярка за неотклонение „Домашен арест“. В останалата част присъдата на ОС - Пловдив е потвърдена.

Настоящото касационно производство е трето поред и е образувано по касационни жалби, подадени от подсъдимия и неговия защитник, срещу последното въззивно решение. Жалбите са допустими, тъй като са депозираны от процесуално легитимирани лица, в срока по чл. 350 НПК и срещу съдебен акт от категорията на визираните в чл. 346, т.1 НПК.

Разгледани по същество, жалбите са неоснователни.

В касационната жалба на подс. К. се твърди, че въззивният съдебен акт е незаконосъобразен, неправилен и необоснован. При неговото постановяване въззивната инстанция не изпълнила указанията, дадени в предходното касационно решение, да осъществи задълбочен анализ на доказателствената съвкупност и да провери достоверността на косвените доказателства. Въззивният съд не дал отговор на многобройните възражения и доводи на защитата за невинността на подсъдимия, изложени: в трите жалби до предходния състав на ВКС; в защитната пледоария при предходното въззивно производство; в жалбата на подсъдимия, състояща се от 1300 листа, събрани в 10 бр. саморъчно написани тетрадки; в първоначалните обяснения на подсъдимия на досъдебното производство и на тези пред първоинстанционния съд, както и в защитната му реч пред последния въззивен съдебен състав. Излагат се твърдения за това, че контролираният съд е основал своите изводи на негодни доказателства, приобщени в нарушение на процесуалните правила. Основните оплаквания на касатора са насочени срещу обосноваването на въззивното решение. Твърди се, че същото е постановено при отсъствие на доказателства, подкрепящи обвинението, въз основа единствено на косвени доказателства, които не били достатъчни, за да се направи несъмнен извод

относно авторството на деянието. Заключениета на въззивния съд се основавали на догадки, вероятности и превратно тълкуване на житейски обстоятелства, а не на обективно установени факти. Изцяло на базата на предположения въззивният съд приел фактически положения, свързани с: времето на извършване на престъплението; авторството на деянието; начина на придвижване на подсъдимия до местопрестъплението и влизането му в имота; предварителната му подготовка - набавянето на оръжие, боеприпаси и заглушител за него, както и ръкавици, за да прикрие следите си; оттеглянето му от мястото на извършване на деянието. Въззивният съд не отговорил на възраженията на защитата относно негодността на протокола за оглед на касата в кабинета на подсъдимия и не обсъдил възможността за пренос на намерената по дръжката на чантата му микрочастица от барутно вещество; не дал мотивирано обяснение за намерената 9 -та гилза на местопрестъплението, както и на факта, че са открити следи - ДНК материал върху скъсания синджир от входната врата на оградата на двора на пострадалите и ДНК върху металната щанга „кози крак“, с която е разбита входната врата на жилището им, сочещи на двама извършители на деянието, различни от подсъдимия. Не било категорично установено и че вратата е разбита именно с този „кози крак“ и че той принадлежи на подсъдимия. Контролираният съд игнорирал доказателствата, свързани с неприемливото, агресивно и неискрено поведение на пострадалите към техния син; не съобразил специалното отношение на разследващите към подсъдимия и доказаното укриване от тяхна страна на записи от камерите в района на ул. „Й. Гавазов“, ул. „Солунска“ и от сградата на „Консулт Попов“ ООД. Като не отговорил на доводите на защитата и подсъдимия, въззивният съд постановил немотивирано решение и осъдил подсъдимия без каквито и доказателства за неговата виновност. В пространно писмено допълнение към касационната жалба са изложени подробни доводи в подкрепа на така изложените оплаквания.

В касационната жалба, подадена от защитника на подсъдимия, се сочи наличието на същите касационни основания. На първо място се твърди, че при постановяване на въззивното решение е допуснато нарушение от категорията на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр.1 от НПК - липса на мотиви. Твърдението се аргументира с доводи за: отсъствие на описание на фактическа обстановка, такава каквато въззивният съд е приел; използване на техниката „копи – пейст“, чрез която са заимствани части от мотивите на първоинстанционната присъда и от предходните въззивни решения; не извършване на обективен, всеотраслен и пълен анализ на целия наличен доказателствен материал, а не само на доказателства, обслужващи обвинителната теза; липса на отговор на възраженията и доводите на защитата. На следващо място, в подкрепа на заявеното с касационната жалба основание по чл. 348, ал.1, т. 2 НПК, се отправят упреци срещу качеството на доказателствената и аналитичната дейност на въззивната инстанция, като се оспорва годността на отделни доказателства и доказателствени средства и се претендира за тяхното изключване от доказателствената съвкупност. Твърди се, че приетите от въззивния съд фактически положения не се основават на годни доказателства, а на недопустими за наказателния процес предположения, на житейската логика и на субективни декларации. Сочи се и че въззивният съд не е изпълнил указанията, дадени с предходните отменителни касационни решения, като не е анализирал подробно, прецизно и задълбочено доказателствената съвкупност и по този начин е достигнал до грешни фактически изводи и незаконосъобразни правни заключения.

Настоящият съдебен състав преди да премине към обсъждане на всяко от така изложените оплаквания намира за нужно да отбележи, че въпреки значителния обем на касационната жалба на подсъдимия и писменото допълнение към нея,

голяма част от изложените от този касатор твърдения се отнасят до съдържанието и качеството на въззивните решения, постановени при провеждане на предходните въззивни производства. В тази връзка следва да се посочи, че последният въззивен състав е бил длъжен да отговори на онези възражения на подсъдимия и защитника му, направени пред него - във въззивната жалба, с която е сезиран и в съдебните прения. Това очертава и рамките на настоящия касационен контрол - да се провери дали последният въззивен състав се е съобразил с изискванията на разпоредбата на чл. 339, ал. 2 от НПК и е дал отговор на възраженията на подсъдимия и защитника му заявени пред него.

На следващо място следва да бъде отбелязано и че в значителна част от жалбата на подсъдимия се възпроизвежда съдържанието на отделни експертизи, протоколи за оглед, протоколи за следствени експерименти, части от изготвени веществени доказателствени средства /ВДС/, получени при използване на специални разузнавателни средства /СРС/, съдебни протоколи и записани в тях разпити на свидетели и вещи лица, протоколи за предупреждения, заповеди по ЗМВР, докладни записки и протоколи за разпити на свидетели по други наказателни производства и преписки и т. н. На много места в процесуалния документ, с който е сезиран касационния съд, се повтарят едни и същи доводи и възражения, отнасящи се до годността на определени доказателствени източници, като се оспорват не изводите на контролирания съд относно отделни факти и обстоятелства, а такива направени от представителите на държавното обвинение в хода на досъдебното производство, заявени от тях в пледоариите им при разглеждането на делата, свързани с вземането или обжалването на мярката за неотклонение на подсъдимия. Изразява се недоволство от приемането на определени фактически положения, които обаче не са счетени за установени от контролирания съд, а от първоинстанционния съд или от предходните въззивни съдебни състави. Описаният начин на формулиране на оплакванията в касационната жалба на подсъдимия, затруднява последователната проверка и отговор на отделните възражения по реда, в който са изложени в нея. От друга страна в голямата си част възраженията срещу доказателствената и аналитичната дейност на въззивната инстанция, посочени в касационните жалби на подсъдимия и неговия защитник, се припокриват. Това дава възможност, с цел прегледност, точност, изчерпателност и яснота на касационното решение, да се отговори на възраженията на касаторите, като се следва логичната последователност на фактите, включени в предмета на доказване, обусловена от естеството на конкретния казус.

Настоящият съдебен състав в третото поред касационно производство като съобрази, че контролираният съд е изпълнил всички указания, дадени с предходните касационни решения, свързани със събиране на доказателства за изясняване на определени обстоятелства, че с касационната жалба не се правят доказателствени искания и след като сам прецени, че всички относими към предмета на делото факти са установени, намери, че не е необходимо провеждането на съдебно следствие, съобразно разпоредбата на чл. 354, ал. 5 НПК и че следва да се произнесе в рамките на приетите от въззивната инстанция фактически положения и въз основа на доказателствената съвкупност, събрана по делото.

Приоритетно следва да бъдат обсъдени твърденията, изложени в касационните жалби, за допуснато нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр.1 НПК при постановяване на въззивното решение.

Последователно, трайно и неотклонно в решенията на ВКС се приема, че нарушение от категорията на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 НПК е налице, когато съдебният акт не отговаря на изискванията на чл. 305 и чл. 339 НПК. В нормата на чл. 339, ал. 3 НПК законодателят е предвидил, че в случаите, в които въззивната инстанция постановява нова присъда /т. е., когато действа като втора първа инстанция/, въззивното решение по своето съдържание следва да бъде съобразено с изискванията на чл. 305 НПК. Когато въззивната инстанция потвърждава първоинстанционната присъда, съответно се прилага правилото на чл. 339, ал. 2, вр. с ал. 1 НПК. В тази разпоредба законотворецът е определил какво следва да бъде съдържанието на въззивното решение – посочване по чия жалба и протест се произнася проверяващият съд, тяхното кратко съдържание, доводите на страните от съдебното заседание, основното съдържание на присъдата, основанията, поради които въззивният съд не приема аргументите, изложени в подкрепа на жалбата или протеста и неговото собствено решение по тях. Когато въззивната инстанция по свой почин или по искане на страните е провела въззивно съдебно следствие, за да събере доказателства, които е преценила, че са важни за установяване на обстоятелства, относими към предмета на доказване, но неизяснени от първостепенния съд, както и когато приетите от последния факти се оспорват от страните, е необходимо във въззивното решение тя да изложи фактическите положения, до които сама е достигнала, въз основа на допълнително приобщените от нея доказателствени източници. Задължително е при това да анализира последните, така както изискват разпоредбите на чл. 13, ал.1, чл. 14, ал.1 и чл. 107, ал. 5 от НПК. Въззивният съд е задължен да отговори и на възраженията, изложени в жалбата и/или протеста, свързани с допустимостта и годността на доказателствата, с неизяснените факти и обстоятелства, с доказателствената необезпеченост на приетите от първостепенния съд фактически положения, правните изводи на последния и справедливостта на наложените санкции.

Прегледът на въззивното решение, което се атакува пред ВКС, налага извода, че контролираният съд се е съобразил с тези принципни законови положения. Начинът, по който е изпълнил със съдържание въззивното решение, дава възможност да се проследи процеса на изследване на годността, обективността и достоверността на отделните доказателства, фактическите изводи, които е извел от тях и правните заключения, до които е достигнал. Избраният от въззивната инстанция подход при структуриране на въззивното решение - излагане първо на фактите, по които не се спори, а след това на фактическите положения, до които е достигнала въз основа на анализа на доказателствената съвкупност, като едновременно с това е дала отговор и на възраженията на защитата, изпълнява заложените от законодателя стандарт, установен в чл. 339, ал. 2 НПК. Този подход е съобразен и с критиката, отправена от ВКС (реш. № 83/25.05.2021 г. по н. д. № 200/2021 г. на ВКС, НК, I – во н. о.) към първото постановено по делото въззивно решение, относно начина на излагане на приетите от него фактически положения. Съдържанието на въззивния съдебен акт дава възможност да се проследи процеса, по който проверяваният съд е формирал вътрешното си убеждение относно доказателствената обезпеченост на обвинението, изводите му по приложимото право и съответното наказание. Ясни и непротиворечиви са и отговорите, които въззивният съд е дал на възраженията на подсъдимия и защитата, като при обсъждането на доказателствата и изводимите от тях факти, по недвусмислен начин е изложил аргументите си, поради които не е приел за основателни доводите им срещу годността на отделни доказателства и доказателствени средства. Посочил е и съображенията си, поради които е изключил някои от доказателствата, които е

преценил, че не са събрани по предвидения законов ред, както и тези, които е счел за неотнормирани към предмета на делото.

Не се споделя твърдението на касатора за използването на техниката „копи – пейст“ при изготвяне на въззивното решение, довело до нарушение на разпоредбата на чл. 14 от НПК. Трябва да се отбележи, че възпроизвеждането с помощта на посочената техника на части от експертни заключения, протоколи за извършени следствени действия, изготвени ВДС, получени при използване на СРС, за да се осигури прецизност, точност и избягване на грешки при цитирането им, не разкрива процесуален порок, след като същите са били подложени на доказателствен анализ. Коректният преглед на обжалвания съдебен акт не дава основание да се приеме, че е използвана техниката „копи – пейст“, извън цитирането на конкретното съдържание на даден доказателствен източник. Не се установява във въззивното решение да са копирани фактически, доказателствени и правни изводи от предходните въззивни актове, по начин, който да поставя под съмнение действителната воля на проверявания съд и в този смисъл не се констатира несъобразяване с нормата на чл.14 НПК. Поради това настоящият съдебен състав не намира твърдението на защитата за наличие на допуснато нарушение от вида на визираното в чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 НПК за основателно.

Въззивният съд при излагане на фактическата обстановка в постановеното от него решение е посочил фактите, които е приел, че са установени по несъмнен и категоричен начин по делото и по които страните не спорят. Такива са обстоятелствата, свързани с: биологичната връзка между подсъдимия и жертвите; факти от биографията на подсъдимия - неговото раждане, образование, месторабота, сключване на брак със св. К.К. и раждането на сина им А. К.; датата на закупуване на имота, находящ се в гр. Пловдив, ул. „София“ 68а, построяването на сгради в него и разпределението им за живеене между семейството на пострадалите и това на подс. К.; възникналите имуществени спорове между двете семейства, свързани със собствеността на посочения имот; водените помежду им граждански дела и резултата от тях; многобройните образувани преписки по повод скандалите между двете семейства, включително и водено досъдебно производство по чл. 144, ал. 3 от НК срещу подсъдимия, както и дела по Закона за защита от домашното насилие /ЗЗДН/ между двете семейства.

В логична последователност в обжалвания съдебен акт контролираният съд е изложил фактите, които е счел за доказателствено подкрепени, свързани с времето, мястото и механизма на осъществяване на убийството, начина, по който деецът се е придвижил до имота, влязъл е в двора, а след това и в жилището на пострадалите, както и вида на използваното за умъртвяването на жертвите оръжие, посоката на изстрелите, мястото, на което се е намирал извършителят при тяхното произвеждане, положението на пострадалите при получаване на нараняванията, оттеглянето на подсъдимия от местопрестъплението и заличаването на следите, които биха го свързали с деянието.

Всички посочени фактически положения са изведени от конкретни доказателствена източници, анализирани както самостоятелно, така и съпоставени помежду им. При спазване на правилата на формалната логика и съобразявайки установените стандарти за процесуална годност на доказателствените средства контролираният съд е достигнал на първо място до правилния извод, че убийството е осъществено на 15.05.2016 г. след 19, 00 часа. Въззивният съд, противно на твърдението на касаторите, че този извод не е доказателствено подкрепен, е приел, че данни за времето на извършване на деянието се извеждат от заключенията на СМЕ - зи на труп (т.7, л. 67 - 77 и л. 81 - 91 от дос. пр.), според които към момента

на извършване на аутопсията /18.05.2016 г./ послесмъртните изменения на трупите на жертвите Б. К. и Ц. К. отговарят на смърт, настъпила от около второ към трето денонощие, т. е. към 15.05.2016 г. Посоченото експертно становище, кореспондиращо със заключението на комплексната медико – балистична експертиза (т.11, л. 69 - 80 от дос. пр.) въззивният съд е съпоставил със събраните в хода на производството гласни доказателства за последните контакти с пострадалите: св. А. П., от показанията на която се установява, че за последно е видяла Ц. К. в събота /14.05.2016 г./, търсила в следващите дни по телефона пострадалите и след като не ѝ отговорили отишла на 17.05.2016 г. следобед в дома им, където около 16,30 ч. намерила трупите им; показанията на свидетелката Ч., която видяла приятелката си Б. /убитата К./ на 13.05.2016 г. /петък/; показанията на св. Ц. П., която се чула по телефона с Б. на същата дата; показанията на св. Т., търсила безрезултатно по телефона сестра си Б. в понеделник /16.05.2016 г./, през целия ден. Въззивният съд е кредитирал и показанията на св. В. Н., според които той е видял съседа си Ц. К. на 15 или 16.05.2016 г. около 17,00 - 18,00 часа, като съпоставяйки изложеното от него с посочените експертни заключения и гласни доказателства е достигнал до вярното заключение, че за последно пострадалите са видени живи около 18,00 часа на 15.05.2016 г. и резонно е приел, че убийството е извършено след това време и по – конкретно след 19,00 часа.

Не се споделя твърдението на защитата, че тези изводи на въззивния съд се основават на предположения, че неправилно се е позовал на показанията на св. П., дадени от нея на досъдебното производство, тъй като същите не били приобщени по предвидения процесуален ред. Коректният преглед на протокола от първоинстанционното съдебно заседание от 25.01.2018 г. (т. 4, л. 481 - 487 от н.о.х.д. № 1598/2017 г.) налага заключението, че тези показания от досъдебното производство (т. 4, л. 40 от дос. пр.) са приобщени от първоинстанционния съд по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал.1, т.1 и т. 2 НПК. Следва да се отбележи, че още при първия ѝ разпит на досъдебното производство /на 18.05.2016 г./ св. П. е посочила, че е търсила пострадалите в неделя /15.05.2016 г./ вечерта по телефона, а в понеделник през целия ден, но никой не ѝ отговорил. В съдебно заседание е уточнила, че е звъняла на домашния им телефон, за който пострадалите имали много безплатни минути, като Б. имала и мобилен телефон, но свидетелката не я е търсила на него. Поради това неоснователно е твърдението, че показанията на св. П. се опровергавали от заключението на съдебно - техническата експертиза за изходящите, входящите и пропуснатите повиквания на номерата на мобилните телефони, ползвани от пострадалите – „Нокия“ и „G Smart“ (т. 7, л. 51 от дос. пр.) в периода 13.05 - 17.05.2016 г. От същото заключение е видно, че в понеделник /16.05.2016 г./ сутринта има четири пропуснати повиквания към мобилния телефон „G Smart“ от мобилния телефон на св. Р. Л. - за времето от 06,37 ч. до 07,46 ч., а не само това в 13,02 ч. на св. Т., както твърди защитата. Изложеното е още едно потвърждение на извода на въззивния съд, че сутринта на 16.05.2016 г. пострадалите вече са били мъртви и че деянието е осъществено след 19,00 часа на 15.05.2016 г.

Контролираният съд аргументирано е отхвърлил и възражението на касаторите, че е възможно двамата пострадали да не са отговаряли на телефонни позвънявания, тъй като не са чули телефоните си или те са били изключени, като е съобразил, че намерените мобилни апарати - един мобилен телефон на дивана в стаята, заедно със стационарния и един в калъф, закачен на кръста на убитата К., марка „Нокия“ (протокол за оглед - т. 2, л. 1 - 4, от дос. пр.), собственост на жертвите, към момента на откриването им са били включени в мобилната мрежа (л.

23 от възз. реш.), а и според свидетелите, техни приятели и роднини, не е било обичайно те да не отговарят на телефонните повиквания.

Въззивният съд е кредитирал и показанията на св. А. П., извършил преглед на видеозаписи, иззети от различни обекти в района на местопроизшествието, за това, че на видеозапис от камерата, монтирана на сграда на ул. „София“ № 66б, на офис на „Консулт Попов“ ООД, в обхвата на заснемане на която е и предната част на имота на ул. „София“ № 68а /на починалите/, е заснето влизането на св. К. К. през входната врата, през която за последно на същата дата - 15.05.2016 г. е влязъл Ц. К.. Основателно е възражението на защитата, че в приложения по делото запис не е заснето влизането на пострадалия в имота на посочената дата, но доколкото показанията на св. П. са в корелация с изложеното от св. Н. и със заключенията на СМЕ, правилно са кредитирани от решаващия съд.

Въз основа на всички изложени доказателства въззивната инстанция е достигнала до логичния извод, че Б. и Ц. К. са убити след 19,00 ч. на 15.05.2016 г., след като последно е видян жив Ц.К. на 15.05.2016 г. около 17,00 - 18,00 ч., сутринта на 16.05.2016 г. пострадалите вече не са отговаряли на телефонните повиквания на св. П. и св. Т. /вкл. св. Л./, и най - вече с оглед заключенията на съдебно - медицинските експертизи по делото. Поради това, упрекът към контролирания съд, че не е изградил изводите си относно времето на настъпване на смъртта на конкретни доказателства, е неоснователен.

По - нататък, установявайки от посочените доказателства времето на извършване на деянието, въззивният съд е приел, че негов автор е подсъдимият В. К. и че е оборено алибито му за времето от 19,00 ч. до 22,00 ч. на 15.05.2016 г. До този извод въззивната инстанция е достигнала на първо място след задълбочен, прецизен и обективен анализ на показанията на съпругата на подсъдимия - св. К. К. и неговата тъща - св. М. Р., както и на изготвени ВДС, получени при използване на специални разузнавателни средства, и по - конкретно записи на разговори, проведени между двете свидетелки, някои от тях и с участието на непълнолетния А. К.. Настоящият съдебен състав изцяло споделя съображенията и доводите на контролирания съд, изложени във въззивното решение (л. 24 - 34), относно недостоверността на показанията на св. К.К. за това, че на 15.05.2016 г., след 19,00 ч. сама отишла с лек автомобил марка „Ситроен“, модел „Берлинго“ /накратко л. а. „Ситроен Берлинго“/ до къщата на жертвите, намираща се на ул. „София“ № 68а, за да остави в гаража автомобила и да нахрани кучето им, живеещо в двора им, а съпругът ѝ - подс. К., останал в жилището на ул. „Йордан Гавазов“ № 54, заедно с майка ѝ - св. Р. и сина им А. К.. Контролираният съд основателно не е дал вяра на тези гласни доказателства, поради наличието на пряка заинтересованост на св. К., като съпруга на подсъдимия, да изгради алибито му, както и поради противоречието им с показанията, изложени от св. Р. при разпита ѝ, проведен на 26.05.2016 г., приобщени по делото на основание чл. 281, ал. 4, вр. с ал.1, т.1 НПК. При този разпит св. Р. е заявила, че дъщеря ѝ около 19,00 часа на 15.05.2016 г. е излязла заедно с подсъдимия под предлог, че ще оставят автомобила в гаража на ул. „София“ № 68а и ще нахранят кучето, отглеждано от тях в двора на къщата, като след около половин час К. К. се прибрала сама, а по - късно, около 22,00 часа свидетелката видяла подс. К. в хола на апартамента, като не разбрала кога точно се е върнал. Тези показания на св. Р. /отречени от нея пред първоинстанционния съд/ се оспорват от подсъдимия и неговата защита през цялото наказателно производство, включително и в касационните жалби, като се твърди, че не отговарят на истината и че са дадени под психически и физически натиск върху свидетелката, осъществен от полицейските служители. Въззивният съд е обърнал

специално внимание на тези възражения, обсъдил ги е задълбочено и прецизно, като правилно ги е отхвърлил като неоснователни. В изпълнение на указанията на ВКС, дадени с предходното отменително касационно решение, контролираният съд е извършил повторен разпит на свидетеля С. /началник на Криминална полиция – Пловдив през 2016 г./, като чрез процесуалната техника, регламентирана в разпоредбата на чл. 281, ал. 5, вр. с ал.1, т. 2, пр. 2 НПК, е приобщиц изложените от него сведения при разпита му в първоинстанционното съдебно производство и в производството по в.н.о.х.д. № 46/2019 г. на АС - Пловдив. Кредитирайки посочените гласни доказателства, както и тези, съдържащи се в показанията на свидетелите Д. Л., Г. Г., З. С., М. С., Д. Б. - полицейски служители, участвали при извършване на полицейските беседи със св. Р., включително и изложените при проведените между тях очни ставки, въззивният съд е достигнал до вярното заключение, че не се установява по делото да е оказван нерегламентиран натиск върху нея, който да е довел до излагане на неверни факти. В изпълнение на указанията, дадени от ВКС в същото касационно решение, въззивният съд е провел и разпит в качеството им на свидетели на адвокатите Я. Р. и Г. С., упълномощени от св. Р. да й оказват юридическо съдействие. Двамата свидетели са потвърдили, че св. Р. им е споделила за оказан натиск върху нея от полицейските служители, като са заявили и че не им е била дадена възможност да я придружат при провеждане на беседите с полицаите. Обсъждайки показанията на тези свидетели, въззивният съд правилно е съобразил, че св. С. е бил упълномощен да съдейства на св. Р. едва след проведения на 26.05.2016 г. разпит и поради това не би могъл да има лични впечатления от състоянието й и отношението на полицейските служители към нея в този момент. Вярно и логично е и заключението на контролирания съд, че макар на св. Р. да не е било разрешено да присъства на беседите с полицейските служители /в Криминална полиция, гр. Пловдив/, на св. Р. е била дадена възможност да се консултира с него /при разпита й в ГД „Полиция“ в гр. София/ дали да участва в изследването с полиграф и именно по негова препоръка не се е подложила на такова. През цялото време св. Р. е разполагала и с мобилен телефон и възможност отново да се консултира с адвокатата си. Изложеното налага извода, че при провеждане на полицейските беседи и при разпита на св. Р. от разследващ полицай не са били допуснати нарушения на разпоредбата на чл. 122, ал. 2 от НПК (в редакцията му към момента на разпита 26.05.2016 г., изменена впоследствие с ДВ, бр. 18/ 2024 г.), която дава право на свидетеля да се консултира с адвокат, като при направено искане такава възможност се осигурява от разследващия орган или от съда. Несъмнено, не може да се отрече, че проведените, преди официалния разпит на св. Р. от разследващ полицай, беседи с нея в продължение на часове, през нощта, в присъствието на различни полицейски служители, са създали неудобства, притеснения и безпокойство у свидетелката, особено като се има предвид, че тя е възрастна жена и е била загрижена за състоянието и бъдещето на най - близките си хора - дъщеря си и внука си. Не може обаче да не се съобрази и обстоятелството, че целта на подобни беседи е да се разкрие извършителя на изключително тежкото престъпление, като се работи по „горещи следи“, поради което не са въведени законови ограничения на времето на тяхното провеждане или на броя на полицейските служители, които участват в тях. Всичко това налага да се прецени, доколко времето и начинът на провеждане на беседите са се отразили върху достоверността на информацията, която е дала св. Р. при проведения й официален разпит от разследващия полицай. Въззивният съд е съобразил, че твърденията на св. Р. за осъществено въздействие върху нея се отнасят за полицейските служители, но не и за разследващия полицай - Е.П., провела разпита й на 26.05.2016 г., която

според свидетелката се държала нормално и от нея грубости не е имало. Следователно, правилно е заключението на контролирания съд, че по отношение на св. Р. не е бил упражнен какъвто и да било натиск по време на официалния ѝ разпит от разследващия полицаи. Вярната интерпретация на съдържанието на изготвените ВДС, получени при използване на СРС, възпроизвеждащи записания разговор между св. Р. и св. Г. /за приобщаването и използване на който не са налице процесуални пречки/, проведен след този разпит, е дала основание на въззивния съд да направи и правилния извод, че са опровергани твърденията на свидетелката за това, че показанията ѝ, депозиранни при разпита ѝ на 26.05.2016 г., са недостоверни, тъй като са дадени под натиск. Анализът на посочения запис категорично сочи, че основните притеснения на св. Р. са били от това да не се разбере, че тя е казала истината, а именно, че дъщеря ѝ и подсъдимият заедно са излезли от жилището на ул. „Йордан Гавазов“ след 19,00 часа на 15.05.2016 г. и че едва към 22, 00 ч. е видяла подсъдимия в хола. Въззивният съд е обсъдил подробно и изготвените ВДС, получени при използване на СРС, възпроизвеждащи разговори между св. Р. и св. К. К. и е достигнал до вярното заключение, че майката се е страхувала не от полицейските служители, а от реакцията на дъщеря си, тъй като не е изпълнила дадените ѝ предварително указания какви показания да изложи - „от полза за всички“. Такова въздействие е имало в дните преди разпита, проведен на 26.05.2016 г., като това е ясно видимо от съдържанието на изготвените ВДС, получени при използване на СРС, в които са материализирани разговори между свидетелките Р. и К. К., подробно цитирани във въззивното решение: разговор от 25.05.2016 г. / ВДС, папка № 4/ - К.: „Трябва да се държиш“, Р.: „Защо не ми казахте аз да замина, защо не ме махнахте оттук...Директно ме хвърляте в огъня, мен пожертвахте“; К.: „Аз откъде да знам, че така точно ще станат нещата..“; Р.: „Как може два дни след делото да стане това нещо и да не се усъмнят, като е решил да прави това нещо, какво алиби е това...Значи аз трябва да му осигурявам алиби, за което ми вадят душата..“. От тях се установява, че св. Р. е била притеснена, че е принудена да осигури алиби на своя зет, за каквото настоява дъщеря ѝ. От разговора между двете свидетелки, проведен след разпита на св. Р. на 26.05.2016 г. / ВДС, папка № 4/ - Р.: „В. се е прибрал след теб. Ако искаш ми се сърди. Това е. Бях на ръба на изтощението. На ръба на припадъка. На ръба на кризата“.... „Аз казах, че е излезъл 19,30 ч. и че в 22,00 ч. е бил в хола“; К.: „Ти направо ни закопа. Това искаха и това постигнаха. Трябваше да мълчиш.“ и разговор от 26.05.2016 г. /ВДС, папка № 4/ - К.:„ Как може. Казахме ти абстрахирай се от това което знаеш. Ще си вярваш на 100 % с това, което си казала...Трябваше само нашите мисли да са ти в главата, а не те какво ти говорят.. Ние ти казахме кое е добро за нас“, се установява, че върху св. Р.е упражнено въздействие от К. К. да излъже, като потвърди алибито на подсъдимия. За готовността на самата К. К. да стори това се съди по изявлението ѝ /ВДС, папка № 4/ на 26.05.2016 г. пред св. Р.: К.: „Аз си държа на това, което съм казала. Каквото и да ми струва. Не мога да си позволя да кажа това, което искат и той да отиде до живот. По – добре и аз да отида за лъжесвидетелстване.“. Все в този смисъл са и останалите ВДС, чието съдържание подробно е цитирано в обжалваното въззивно решение и поради това не е необходимо да бъде повтаряно.

Въззивният съд е приел и че св. Р. е получила указания от дъщеря си и зет си да твърди, че при разпита ѝ на 26.05.2016 г. ѝ е оказан натиск от полицейските служители, като се е позовал на ВДС, възпроизвеждащи записаните чрез използване на СРС разговори между подсъдимия и св. К. К., по време на техните свиждания в ареста. Недопустимо е да се ползват тези записи, тъй като те

възпроизвеждат изявления на подсъдимия, представляващи вид обяснения, изложени без да му е дадена възможност да се ползва от правото си по чл. 115, ал. 4 от НПК, поради което контролираният съд незаконосъобразно се е позовал на тези доказателствени източници. Изключването им от доказателствената съвкупност обаче не води до промяна на извода на въззивната инстанция, че част от указанията за изграждане на версията за оказано психическо въздействие върху св. Р., произхождат от самия подсъдим и че те се предават от св. К. К. на майка ѝ и сина ѝ А. К., видно от записите на разговорите между тях, цитирани във въззивния съдебен акт (л. 33 от възз. реш. - ВДС, папка № 4 от 04.07.2016 г.). Въз основа на вярната интерпретация на изготвените ВДС, получени при използване на СРС, контролираният съд е достигнал и до логичното заключение, че упоритите усилия на цялото семейство да бъде изградено алиби на подсъдимия точно за периода между 19,00 ч. и 22,00 ч. на 15.05.2016 г., дават допълнително основание да се приеме, че именно това е времето на извършване на деянието.

Извод за това, че в посочения период от време подсъдимият не е бил в дома си, въззивният съд е направил и след анализ на показанията на непълнолетния св. П. Г., приятел на А. К.. Във въззивното решение са изложени убедителни доводи за кредитиране на показанията на посочения свидетел, дадени на досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал.1, т. 1 и т. 2, пр. 2 от НПК и потвърдени от него пред съда, в които той е заявил, че от А. К. е разбрал за отсъствието на баща му / подс. К./ около 21,00 часа на 15.05.2016 г. /единственият почивен ден след шестдневната работна седмица, с което свидетелят е свързал датата/. Възражението на касаторите, че пред съучениците си св. Г. се отрекъл от своите показания се основава единствено на информацията от изготвените ВДС, получени при използване на СРС, възпроизвеждащи записаните разговори между А. К. и К. К.. Разпитите на св. Г. са проведени при спазване на всички изисквания на НПК, в присъствие на родител и на психолог, като не са налице каквито й да било съмнения в искреността или обективността на показанията му, поради което правилно изложеното от него е прието от проверявания съд като доказателство, потвърждаващо факта на отсъствие на подсъдимия от дома му по време на убийството. Поради това, че А. К. се е възползвал от правото си по чл. 119 НПК да не дава показания по делото, не е налице процесуална възможност да бъде разпитан, за да потвърди или отрече записаното в разговора, както и да се проведе очна ставка между него и св. Г., за да се изясни евентуалното съществуващо противоречие.

Излишно е да се обсъжда подробно възражението на защитата, че подсъдимият още в първите си обяснения разказал за неща, които нямало как да научи, ако по време на убийството не е бил в дома си, а именно - че по същото време съпругата му поръчала по интернет от мобилния си телефон маратонки на сина им и че по телевизията давали филма „Под прикритие“. Това са обстоятелства, за които подсъдимият е можел да научи от съпругата си и обясненията му за тях, обсъдени в общия им доказателствен контекст, правилно са приети като израз на защитната му теза.

Верни са и изводите на въззивния съд, че подсъдимият е познавал навичите на родителите си и е знаел, че след 19,00 часа те се прибират в къщата си, за да вечерят и гледат телевизия /затова и по това време отивал да нахрани кучето, за да избягва срещите с тях, което се потвърждава и от св. К. К./ и че обикновено по това време не ги посещават съседи и приятели, които биха го заварили на местопрестъплението. Имал е възможност докато е живеел в къщата, а и при ежедневните си посещения на имота, да научи по кое време служителите на

подстанцията в съседния имот правят обход на същия /по утвърден график - около 19,00 часа/, така че да направи необходимото да не бъде забелязан от тях, за което допълнително е способствало и обстоятелството, че по време на убийството е валил дъжд и е било сумрачно. Всички тези заключения се основават на доказателствата, събрани по делото /свидетелски показания на работещите в подстанцията, приложени графици, метеорологичната справка - т. 6, л. 230 от дос. пр. и т. н./, поради което твърденията на касаторите, че се базират на предположения са неоснователни.

На следващо място, не се споделят и възраженията на жалбоподателите за това, че изцяло на предположения се основавали изводите на въззивния съд относно начина, по който подсъдимият се е придвижил до местопрестъплението и е влязъл в имота на пострадалите. По отношение на това обстоятелство, за разлика от първоинстанционния съд, който е приел, че подс. К. е слязъл от автомобила, управляван от св. К. К., преди той да достигне до ул. „София“ № 68а и че е влязъл в имота на родителите си откъм минаващата южно от него ж. п. линия, контролираният съд е счел, че е възможно това да е станало и чрез превозването на подсъдимия в товарния отсек на л. а. „Ситроен Берлинго“, който е тип пикап, с прозорци само в предната му част и на задните врати, затварящи товарния отсек. За основа на тези свои изводи въззивният съд е ползвал протоколите от следствените експерименти (т. 3, л. 41 - 42; т. 3, л. 60 - 67; т. 3, л. 84 - 89 от дос. пр.), извършени с цел да се провери с каква скорост се е движел л. а. „Ситроен Берлинго“ при заснемането му от охранителната камера на „Консулт Попов“ ООД и дали е възможно да е имало товар или пътник в него, както и с какво тегло; заключението на автотехническата – компютърна експертиза относно позициите на камерата на „Консулт Попов“ ООД на 15 и 16. 05.2016 г., скоростта и траекторията на движение на заснетия на тези дати автомобил „Ситроен Берлинго“ (т. 3, л.102 - 125 от дос. пр.) и заключението на съдебно – техническата експертиза (т.12, л. 136 - 150 от дос. пр.), изготвена от вещото лице К. А..

При извършване на посочените следствени експерименти и експертизи е използван видеозапис от охранителната камера на счетоводна къща „Консулт Попов“ ООД, намираща се на ул. „София“ № 66б, в обхвата на заснемане на която влиза края на същата улица и входните врати /на двора и на гаража/ към имота на пострадалите. По отношение на този видеозапис в касационната жалба на защитата се излага възражението, че не е предаден с протокола за доброволно предаване, съставен на 22. 06.2016 г. (т. 3, л. 142 от дос. пр.), което твърдение се опровергава от доказателствата по делото. Видно от съдържанието на посочения протокол от 22.06.2016 г. в него е отразено, че св. Н. П. /управител на „Консулт Попов“ ООД/ е предал доброволно компютърни информационни данни, като в присъствието на експерти по компютърни и информационни технологии са свалени видеофайлове на DVD.R и са обозначени с надписа „сл. дело № 100/ 2016 г.“. С такова обозначение са няколко диска, приложени по делото, в това число и този с отбелязване върху него - „вещ. доказ. № 136/16 г.“. Същото е потвърдено от св. Н. П. при разпита му пред въззивната инстанция (л. 155 от в.н.о.х.д. № 94/2023 г.), а именно, че записите от камерите от дните около датата на убийството са иззети от полицейските служители, за което му е даден документ. Изложеното опровергава твърдението на касаторите, че видеозаписът не е предаден с посочения по - горе протокол.

Въпросният видеозапис е възпроизведен в съдебно заседание, проведено на 03.07.2018 г. по н.о.х.д. № 1598/ 2017 г. /л. 1264/, без възражения от страните, като в съдебния протокол е отбелязано, че дискът, на който е записан, е обозначен като

„веществено доказателство № 136/16 г. по сл. дело № 100/2016 г. към експертиза от 22.06.2016 г.“. Констатирано е, че в диска има две папки - 20160515 и 20160516, като в първата папка има два файла - NO1185446 и NO2185446. При възпроизвеждането на втория файл е установено, че той съдържа запис от 15.06.2016 г., като на него е заснето преминаването на л. а. „Ситроен Берлинго“ по ул. „София“, спирането му пред входа на имота на № 68а, слизането на човешка фигура /св. К. К./, влизането ѝ през входната врата, водеща към двора на имота, отварянето отвътре на гаражната врата, приближането на автомобила в гаража и след кратко време тръгването на свидетелката пеш обратно по улицата, от която е дошла. Този запис е използван при изготвяне на съдебно - техническа експертиза (т.12, л. 136 -150 от дос. пр.). От заключението ѝ се установява, че при движението на автомобила, управляван от св. К. К. вечерта на 15.05.2016 г., товарът в него е бил по - малък от 50 кг, а теглото на подс. К.тогава е било 102 кг /измерено от лекар в следствения арест/. При разпита на експерта К. А. /извършил посочената експертиза/ в хода на първоинстанционното съдебно следствие, същият е поясnil, че върху клиренса /светлия просвет на автомобила - разстоянието между каросерията и осите на колелата, който се изменя в резултат на натоварването/ влияе начинът на разположение на товара в товарния отсек, като ако пътник с тегло около 100 кг. седи от лявата страна на л. а. „Ситроен Берлинго“ /воланът на който е от дясната страна/, влиянието му върху клиренса ще е същото, каквото би оказал товар от 50 кг. върху задна дясна гума на колата /от тази страна - дясната, автомобилът е заснет от камерата/, а ако е разположен надлъжно в товарния отсек, ще окаже още по - малко влияние. При отсъствието на данни за начина на разположение на товара /подсъдимия/, въззивният съд с основание е приел, че не може да се изключи категорично възможността деецът да е влязъл в имота, возейки се в товарния отсек на автомобила. Контролираният съд, не може да бъде упрекнат за този свой извод, тъй като приемайки, че съществува още една възможност за проникване в имота /освен приетата от окръжния съд/, позовавайки се на посочените доказателствени източници и експертни становища, реално е изпълнил задълженията си по чл. 14, ал.1 НПК, да изследва всички обстоятелства от значение за правилното решаване на делото

Неоснователни са и твърденията на защитата, че изцяло на предположения се основавали изводите на въззивния съд за това, че подсъдимият е знаел или реално е можел предварително да разбере, къде по пътя му от ул. „Йордан Гавазов“ до ул. „София“ № 68а има поставени камери, така че да избегне заснемането му от тях. Тези заключения на проверявания съд не са произволни, а се основават на събраните по делото доказателства за това, че подсъдимият почти през целия си живот е живял в кв. „Христо Смирненски“, а в периода от 1991 г. до 1998 г. е работил и като полицейски служител във II РПУ, в чийто район на действие влиза същият квартал, като в обясненията си пред различните съдебни състави е показал отлично познаване на улици и обекти в квартала. В тази връзка неоснователно се твърди от касаторите и че въззивният съд не е отговорил на възражението, че са укрити или умишлено не са иззети записи от камери, разположени по посочения маршрут и по - конкретно на запис от камера, разположена вътре в магазин на „Теленор“, намиращ се в сградата на ул. „Йордан Гавазов“, пред който обичайно подсъдимият и съпругата му паркирали двата си автомобила, както и записи от други камери, от обекти, разположени по ул. „Солунска“ и ул. „София“. Контролираният съд е дал подробен отговор на това възражение (л. 37 – 38 от възз. реш.), който настоящият съдебен състав приема като логичен и правно издържан. Със същото оплакване е бил сезиран и първия въззивен съдебен състав, който по

този повод е допуснал и приел две експертизи в хода на проведеното по в.н.о.х.д. № 46/2019 г. на АС – Пловдив съдебно следствие: съдебно – техническа и компютърна експертиза (№ 19/ИДИ-218) и комплексна техническа експертиза (№ 19/ИДИ - 282), изготвени от вещите лица Й. Д. и А. Г.. Заключението на първата експертиза посочва мястото, откъдето е иззет всеки изследван по делото запис, времето на записа и неговото съдържание. При изготвянето на втората експертиза вещите лица са проверили записите от камерите, разположени по различни обекти по маршрута от ул. „Йордан Гавазов“ до ул. „София“ № 68а, качени на твърдия диск на компютъра на полицейски служител Д. Я., съдържащ 18 папки с видеофайлове, и са дали заключение, че няма извършени манипулации по записаната в тях информация. Провереният съд е приобщил посочените заключения по реда на чл. 282, ал. 3 НПК и на тяхна основа е достигнал до извода, че изследваните от експертите записи не са манипулирани и че измежду тях няма запис от камера на магазин „Теленор“. Правилно е счел, че по отношение на последното обстоятелство експертните заключения са в корелация с показанията на св. А. П., участвал с още двама негови колеги при прегледа на посочените записи, в хода на досъдебното производство. Следователно, въззивният съд е достигнал до изводите си не в резултат на предположения, а позовавайки се на конкретни доказателства, установени чрез предвидените в процесуалния закон доказателствени способности. Не може да бъде и упрекат, че не е положил усилия за изясняване на посочените от касаторите обстоятелства.

Неоснователно е и твърдението на касаторите, че липсата на запис, на който е заснето движение на подсъдимия в посочения период от време, потвърждавало, че той не е излизал от дома си. По делото не е установено да са поставени камери по всички обекти по улици, пътища и подходи /особено от южната и западната страна на имота/, по които е възможно подсъдимият да се е придвижил от дома си на ул. „Йордан Гавазов“ до ул. „София“ № 68а, т. е. че всички възможни маршрути са обхванати от камери, за да се направи подобен извод. Освен това, както беше посочено по - горе, деецът отлично е познавал целия район и е могъл да избегне наличните в квартала камери, така че да не бъде заснет от тях. Самият подсъдим в обясненията си пред въззивния съд е посочил няколко начина, по които е възможно да се влезе в имота, /от южната и западната му страна/, които са извън обхвата на камерата на „Консулт Попов“ ООД или на други камери. Възможността да се влезе от южната страна на имота се потвърждава и от показанията на св. А. П., която е открила жертвите, като е влязла именно през входната врата към стопанската част на двора, откъм ж. п. линията /намираща се от южната му страна/. Свидетелката е заявила, че при влизането ѝ в двора е забелязала, че липсва веригата, с която обичайно пострадалите заключвали посочената врата. При оглед на местността на юг - югоизток от имота им, извършен на 20.05.2016 г. (т. 2, л. 141 - 143 от дос. пр.), са намерени и иззети ръждясал катинар, покрит частично с пръст, със затворена скоба, през която минава ръждясал синджир, скъсан на две части (сн. № 5 от фотоалбум - т. 2, л. 147 от дос. пр.). На дървената част на прозорец на тухлена постройка в имота на пострадалите е намерен ключ от бял метал, ръждясал, закачен на халка от бял метал (сн. № 8 от фотоалбум - т. 2, л. 147 от дос. пр.). Извършената трасологична експертиза № 16/БАЛ - 85 (т. 7, л.110 - 112 от дос. пр.) установява, че ключът отключва катинара, като този извод е в корелация с показанията на св. П. за това, че пострадалите са заключвали с катинар и верига вратата, водеща към стопанската част на двора /частта с кокошарника/, както и със заключението на СМЕ на веществени доказателства по метода на ДНК профилиране № 16/ ДНК - 331 (т. 8, л. 88 - 95 от дос. пр.) установяващо наличието

на биологичен материал по ключа с ДНК профила на жертвите. От същото експертно заключение е видно и че ДНК профилът на биологичния материал, намерен върху катинара с изследваната верига, не съвпада с ДНК профилите, съответно на Б. К., Ц. К. и В. К. и може да бъде сравнен само с ДНК профила на конкретно лице. Това обстоятелство обаче, не сочи категорично на друг извършител на деянието, различен от подсъдимия, каквото възражение се прави от касаторите. Веригата и катинарът са намерени пет дни след деянието /на 20.05.2016 г./, на място извън имота на пострадалите, достъпно за неопределен кръг лица. Освен това с тях се е заключвала врата, през която са минавали и други съседи или близки, които са закупували яйца от пострадалите /по сведение на св. П. и Л./, поради което не може да се направи извод, че намереният по веригата ДНК материал е оставен само и единствено от извършителя на убийството. От друга страна отсъствието на биологичен материал по катинара и веригата, който да съвпада с ДНК профила на подсъдимия, не оборва изводите за авторството, тъй като напълно логично е да се приеме, че той предварително е взел всички мерки да не остави следи /биологични, дактилоскопни и др./ на местопрестъплението, които биха го свързали с деянието.

Изложеното обуславя неоснователността на твърдението на касаторите, че отсъствието на преки доказателства относно начина на придвижване на подсъдимия до имота и влизането му в него опровергава обвинителната теза. Законът не поставя изискване обвинението да се основава единствено на преки доказателства. Предходните съдилища, на базата на задълбочения анализ на доказателствената съвкупност, са установили обективно съществуващи възможности за придвижване на дееца до имота и проникването му в него, така че да не бъде заснет от камери, което е достатъчно, за да се приеме, че изводът за авторството на деянието не е разколебан.

На следващо място, не се споделя и твърдението на касаторите, че не се основават на доказателства, а на предположения изводите на въззивната инстанция за последователността на произвеждане на изстрелите по пострадалите, положението на стрелеца по време на стрелбата, броя на изстреляните куршуми и на оставените гилзи, разбиването на вратата с намерения върху външната мивка инструмент „кози крак“, както и че той е собственост на подсъдимия. Посочените факти контролираният съд законосъобразно е счел за установени въз основа на доказателствените източници събрани и проверени, чрез доказателствените способности регламентирани в процесуалния закон. Във въззивното решение (от л. 10 до л. 21) изключително подробно са описани намерените при извършените няколко огледа на жилището следи от два изстрела през прозореца на стаята, в която са открити пострадалите К., следи от разбиване на прозореца на входната врата и на самата врата на жилището, положението на труповете на жертвите вътре в стаята, състоянието, в което са намерени, нараняванията по телата им, обстановката в коридора и стаята, намерените и иззети вещи при огледите, откритите гилзи и проектили от изстреляните патрони. Всички тези обстоятелства, подробно изложени в обжалваното решение, са резултат от вярната интерпретация на писмените доказателствени средства – протоколи за оглед (т. 2 от дос. пр.). В тази връзка неоснователно се твърди от касаторите, че посочените протоколи не са изготвени съобразно изискванията на чл. 155 и чл. 156 НПК, тъй като в тях не били описани всички вещи, намиращи се в коридора и стаята на жилището, като било пропуснато в протоколите да се отрази намирането на 9 - та гилза на местопрестъплението, за наличието на каквато информация давал св. П.. Въззивният съд е изложил аргументиран отговор на това, направено и пред него

възражение (л. 53 от въззив. реш.), с който настоящият съдебен състав изцяло се солидаризира. Първо следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 155, ал. 1 НПК целта на огледа е да се изследват и запазят следи от престъплението и други данни, необходими за изясняване на обстоятелствата по делото. Извършващият огледа преценява какво да е конкретното съдържание на протокола за оглед и кои от намерените следи и вещи са свързани с извършеното престъпление, като не е длъжен да описва подробно абсолютно всички предмети, намиращи се в дадено помещение. Протоколите за оглед, приложени по делото, са изготвени съобразно изискванията на закона и съдържат описание на всички предмети, вещи и следи, относими към предмета на делото. В тази връзка не се приема за основателно твърдението на касаторите, че на коридора пред стаята не е правен оглед, доколкото същото се опровергава от съдържанието на протоколите за оглед от 17.05.2016 г. и от 18.05.2016 г. на жилището на убитите и фотоалбума със снимки, заснети при тези процесуални действия, в които със съответните номера са означени намерените в коридора следи и веществени доказателства.

На следващо място не се споделя възражението на касаторите, че в протоколите за оглед не е описана девета гилза, намерена в джоба на бяло горнище на анцуг „Адидас“. Действително, показания в посочения смисъл е дал св. П. пред първоинстанционния съд, като ги е потвърдил и при повторния му разпит пред въззивния съд. Този свидетел, както сам е заявил, не е участвал при извършването на процесуално - следствени действия по разследването /включително и в качеството на поемно лице или технически помощник/, като за откритите при огледите предмети и следи, научавал от колегите си. Освен това, както правилно е отбелязал контролираният съд в решението си, св. П. е дал сведения за намерени първия ден 6 -7 гилзи и още една гилза на втория ден, което сумарно се равнява на общо 8 броя гилзи, така както са посочени в протоколите за оглед - в протокола за оглед, съставен на 17.05.2016 г. (т. 2, л. 1 - 5 от дос. пр.), в който са отразени седем на брой гилзи и в протокола за допълнителен оглед на местопрестъплението, извършен на 18.05.2016 г. (т. 2, л. 40 - 41 от дос. пр.), при който е открита и иззета още една гилза. Осемте гилзи, намерени на местопроизшествието и описани в посочените протоколи, отговарят и на броя на проектилите – 2 куршума на леглото, на което е намерен трупът на Б. К., три в тялото ѝ, открити при аутопсията и още три, извадени от тялото на Ц. К. (видно от заключенията на СМЕ - зи на труп). Изложеното категорично оборва твърдението на касаторите, че на местопрестъплението е имало 9 гилзи, доказващи произвеждането на 9 изстрела.

Не се споделя и възражението на защитата, че доказателство за 9 - ти изстрел било констатираното нарушение по иззетото от коридора на жилището горнище на анцуг марка „Адидас“. Такъв анцуг, с червени и тъмносини ивици по ръкавите, е иззет от закачалка, намираща се на източната стена на коридора, пред стаята, в която са открити пострадалите, при извършен на 31.05.2016 г. допълнителен оглед (т. 2, л. 93 - 94 от дос. пр.). Анцугът е обект на изследване на допуснатата комплексна експертиза № 16/БТМ - 207 (т. 8, л. 6 - 10 от дос. пр.), като в заключението на същата не е отразено при огледа му да е намерена в джоба му гилза, в какъвто смисъл е дал сведения св. П.. От експертното заключение е видно, че по долната част на гърба на дрехата, в средата, се установява нарушение на целостта на плата, с кръгла форма, с диаметър приблизително 6 мм, характеризиращо се с липса на материя и затопени краища. При извършване на ФХЕ (т.11, л. 141 - 144 от дос. пр.), обект на която е анцугът, експертът е констатирал върху задната му част нарушение в целостта на плата, предизвикано от нагрят предмет, а в областта на нарушението е открил капсулни микроследи със

състав „олово - калай - антимон - калий“ и капсулни микроследи с непълен състав „олово - калай - антимон“. Според същото заключение се установява, че капсулният състав на откритите около нарушението микрочастици съвпада с капсулния състав на гилзите, намерени на местопрестъплението – „1083“, „1084“ и „1086“, на регистрираните по дрехите на убитите микрочастици и по отворите на мрежата на прозореца на жилището им. Това обстоятелство обаче не води до задължителния извод, както настояват касаторите, че нарушението по анцуга е резултат на изстрел, произведен при извършване на престъплението. Гилза и проектил от такъв изстрел не са открити на местопрестъплението. Намерените при огледа гилзи съответстват на броя на проектилите, иззети от леглото, където е открито тялото на пострадалата К. /2 бр./ и извадените от телата на жертвите при аутопсията още 6 бр. куршуми. Мястото, където е намерен анцугът - на закачалка на източната страна на коридора, срещу вратата на стаята, в която са застреляни жертвите, също не дава възможност нарушението по него да бъде свързано с произведените по тях изстрели. Видно от показанията на св. К.К. и от обясненията на подсъдимия, двамата са давали свои дрехи на пострадалите, за да ги доизносят. При положение, че подсъдимият е участвал в различни служебни стрелби и частни посещения на стрелбища, както и с оглед афинитета му към оръжията, не е изключена възможността анцугът да е бил негов или на член от неговото семейство и констатираното нарушение да е получено в предишен момент, а след това дрехата да е дадена на пострадалите и така да е попаднала на закачалката. Разбира се това е само една хипотеза, която не би могла да бъде доказателствено подкрепена / чрез експертиза, допусната осем години след деянието/, предвид на това, че в хода на производството анцугът не е запазен в първоначалното му състояние, предявяван е на страните, включително и на подсъдимия, при което резултатите от евентуалното му експертно изследване не биха имали висока степен на достоверност. Изложеното се сочи единствено в потвърждение на констатацията, че съществуват и други възможности за причиняване на нарушението по анцуга, а не само като резултат от изстрелите по време на убийството, както настояват касаторите. В този смисъл посоченото обстоятелство не е в състояние да разколебае изводите относно авторството на деянието.

На следващо място настоящият съдебен състав намира за неоснователно и твърдението на жалбоподателите, че приетата за установена от въззивния състав последователност на произвеждане на изстрелите, положението на стрелеца и това на жертвите, при получаване на нараняванията се основавали на предположения. Фактическите положения, приети от контролирания съд (изложени във въззивния съдебен акт от л. 12 - 20), са изведени от: протоколите за оглед и фиксираните в тях следи от престъплението; протоколите за извършените следствени експерименти с участието на статисти и албуми със снимки към тях; заключенията на СМЕ - зи на труповете на Ц. и Б. К. (т. 7, л. 67 - 77, л. 81 - 91 от дос. пр.); заключението на тройната СМЕ № 91/2017 г. по писмени данни (т. 15, л. 174 - 179); заключението на комплексната медико - балистична експертиза № 16/БАЛ 114 (т. 11, л. 69 - 80 от дос. пр.); заключението на комплексната химико - балистична експертиза № 16 /ФХЕ - 314 (т. 11, л. 147 - 157 от дос. пр.); заключението на комплексна експертиза № 16/ ФЗХ - 365 (т. 11, л. 162 - 165 от дос. пр.); заключението на физико - химична експертиза № 16/ФЗХ - 247 (т. 8, л. 125 - 130 от дос. пр.) и заключението на комплексна трасологична и балистична експертиза № 16/БАЛ - 80 (т. 8, л. 27 - 33 от дос. пр.). Съдържанието на посочените протоколи и експертни заключения е вярно интерпретирано от въззивната инстанция, като при липсата на съмнения в професионализма и обективността на експертите, правилно и законосъобразно,

експертните констатации и становища са поставени в основата на изводите относно: вида на получените наранявания от пострадалите; характеристиките на оръжието, с което са причинени; разстоянието от което са произведени изстрелите и тяхната посока; мястото на което се е намирал стрелецът и положението на тялото му при произвеждане на всеки от изстрелите; последователността на произведените изстрели; останените от тях капсулни микрочастици по дрехите и телата на пострадалите, по циментовата колона до вратата на стаята и около нарушенията по мрежата пред стъклото на прозореца на стаята, получени в резултат на преминаване на проектите през нея. Всички посочени обстоятелства детайлно са описани в обжалвания съдебен акт и доколкото настоящият съдебен състав изцяло приема посочените фактически констатации на проверявания съд (л. 20 - 21 от възз. реш.), не намира за необходимо да ги повтаря. Единствено следва да отбележи, че не се споделя възражението на касаторите за това, че последователността на последните четири изстрела се основава на предположение. Въззивният съд е извел фактическите си изводи по отношение на посочените факти от заключението на комплексната съдебно - медицинска и балистична експертиза, поради което упрекът към него е неоснователен. Въз основа на експертното становище обосновано е приел, че последните четири изстрела са произведени вътре в стаята, в кратък интервал от време и от близко разстояние към жертвите, като два от тях /последните/ са от упор - до устата на Б. К. и в шията Ц. К., причинили непосредствено смъртта им.

Контролираният съд правилно е приел и че нараняванията по жертвите са причинени с едно и също огнестрелно оръжие - пистолет, кал. 9x18 мм, какъвто според експертите е пистолет „Макаров“. В съдебно заседание пред първостепенния съд вещите лица са аргументирали това свое заключение, като са посочили отличителните белези, които остават по гилзите и куршумите на изстреляните с този модел пистолет патрони, в сравнение с тези при стрелба с други оръжия от същия калибър 9x18 мм (т. 4, л. 829 от н.о.х.д. № 1598/2017 г.). Изводите на въззивния съд по отношение на посочените факти (изложени на л. 41 от възз. реш.) са добре аргументирани и в корелация с протоколите за оглед, в които са отразени намерените на местопрестъплението гилзи и проектили, със заключенията на СМЕ - зи на труп, в които са посочени куршумите, извадени от телата на жертвите и най - вече със заключенията на комплексната съдебно - медицинска и балистична експертиза и физико - химичните експертизи, изследвали намерените проектили, гилзите и техния капсулен химичен състав, както и веществените доказателства - части от мрежа и дрехи, приобщени по делото. Въз основа на експертните заключения и на приобщените по делото писмени справки, контролираният съд обосновано е приел, че откритите на местопрестъплението гилзи, с обозначения на дъното, съответно: „1083“, „1084“ и „1086“, са части от патрони кал. 9x18 мм, като първите две цифри показват, че са произведени в завод „Арсенал“, а вторите две - годината на производството. Установил е и че с такива боеприпаси е снабдявано МВР и отделните му поделения, като същите са използвани и при служебните стрелби, от което е направил обоснования извод, че подсъдимият, като полицейски служител е имал достъп до посочения вид боеприпаси. Кредитирал е и заключението на ФХЕ № 16/БАЛ - 80, от което е видно, че капсулният състав на боеприпасите с надпис „1083“, „1084“ и „1086“ е един и същ и съдържа химичните елементи „олово - калай - антимон - калий“. Съобразил е и разясненията на вещите лица, дадени в хода на първоинстанционното съдебно следствие за това, че същият вид боеприпаси са били с този състав до 1995 г., след което повече не е използван химичният елемент

калий, като е заменен с барий. Наред с това въззивният съд е взел предвид и: заключението на комплексната химико - балистична експертиза № 16/ФХЕ - 314 (т.11, л. 147 - 157 от дос. пр.), от което е видно, че капсулни микрочастици със състав „олово - антимоно - барий - калий“ са регистрирани в нарушението, намиращо се в горната предна половина на елека, с който е била облечена Б. К. и в нарушенията около левия ръкав на жилетката на Ц. К.; заключението на комплексна експертиза № 16/ФЗХ - 365 (т.11, л. 162 от дос. пр.), според което констатираните две нарушения по мрежата на прозореца на стаята на пострадалите са резултат на произведените през прозореца изстрели; заключението на ФХЕ № 16/ФЗХ- 247 (т. 8, л. 125 - 130 от дос. пр.), съгласно което в опушванията около нарушенията в мрежата са открити микрочастици със същия състав - „олово - калай - антимоно - калий“. Отчел е и че по част от веществените доказателства - по отворите в мрежата, по горната лява предница на блузата на Б. К., както и по обтривката от колоната вдясно от входната врата на дома на пострадалите, са открити и микрочастици с непълен състав от „олово - калай - антимоно“, което според разясненията на експерта Н. В. означава, че липсва един от химичните елементи на капсулния състав. Така установеното е дало основание на въззивната инстанция да направи логичния и правилен извод, че убийството е извършено с едно и също огнестрелно оръжие, кал. 9x18 мм /каквото може да е пистолет „Макаров“/, с използване на патрони с отбелязване на дъното на гилзите „1083“, „1084“ и „1086“ и с капсулен химичен състав „олово - калай - антимоно - калий“. Обоснован е и изводът на въззивния съд за това, че при осъществяване на убийството е използван шумозаглушител, поставен на пистолета. Този извод не е резултат на предположение, както се твърди от касаторите, а се основава на заключението на комплексната трасологична и балистична експертиза № 16/БАЛ - 80 (т. 8, л. 27 - 33 от дос. пр.). Според същото заключение върху повърхността на корпусите на изследваните гилзи, намерени на местопрестъплението, се наблюдава черно на цвят опушване, което е характерно при използването на шумозаглушител, нестандартна или износена цев. Установяването на посоченото обстоятелство е от съществено значение, тъй като доказва, че извършителят предварително се е подготвил за извършване на престъплението, като си е набавил средство за предотвратяване на възможността някой от съседите или от работещите в подстанцията, граничеща с имота на пострадалите, да чуе изстрелите, а това обосновава извода, деянието е предварително подготвено, т. е. то е предумишлено.

По - нататък въззивният съд е съобrazil и обстоятелството, че при извършеното на 18.05.2016 г. претърсване на двуетажната къща в имота на пострадалите, ползвана от подсъдимия и семейството му (протокол за претърсване и изземване - т. 2, л. 198 - 201 от дос. пр.), в метална каса са намерени и иззети пистолет „Макаров“ сер. № ВD 401040, ведно с пълнител с 8 бр. кафяви патрони в него, бяла картонена кутия с намиращи се в нея 12 бр. патрони с червена капса, като от тях 4 бр. с надпис „1083“, 2 бр. с надпис „1088“ и 6 с надпис „1086“, 12 бр. патрони с надпис GECO 9 MM. LUGER и други патрони, подробно описани в изготвения протокол. Пистолетът „Макаров“, собственост на подсъдимия, за ползването на който същият притежава надлежно разрешително, е изследван, като видно от заключението на комплексна експертиза № 16/БАЛ - 80 (т. 8, л. 27 - 33 от дос. пр.), въпреки констатирания нагар по вътрешността на дулото му, с него не са изстреляни изследваните гилзи и проектили, намерени на местопроешествието и в телата на жертвите, т. е. убийството им не е извършено с посоченото оръжие. От същата експертиза, както и от заключението на допълнителната трасологична и балистична експертиза № 23/БАЛ - 92, допусната и приета в хода на въззивното

съдебно следствие (л. 130 - 131 от в.н.о.х.д. № 94/2023 г.), проверяваният съд е установил, че в Националната съдебно - балистична колекция /НСБК/, поддържана от НИКК - МВР, не се съхраняват други гилзи и куршуми, които да са стреляни с оръжието, използвано за осъществяване на убийството на К.. В заключението на същата експертиза е уточнено, че в НСБК, поддържана от НИКК - МВР, се съхраняват гилзи и куршуми, иззети като веществени доказателства от местопрестъпления, експериментални образци от незаконно притежавани оръжия, иззети на територията на страната, експериментални образци от изгубени или откраднати законно притежавани оръжия. В отделно писмо експертите са посочили, че изследването /каквото са поискали касаторите пред въззивния съд/ на въпроса дали намерените на местопрестъплението гилзи са изстреляни с някое от законно притежаваните оръжия /служебни и лични/ в страната, е изключително трудоемко и би отнело години, за да бъде извършено. Правилно въззивният съд не е допуснал експертиза с такава задача. Принципно съдът не е длъжен да събира доказателства и да изследва всички поднесени от защитата версии, особено когато те не се базират на обективни данни или са извън предмета на доказване. В конкретния случай извършването на посоченото изследване не е било необходимо, тъй като по делото няма каквото и да било основание да се счита, че престъплението е извършено със законно притежавано оръжие.

Следва да се отбележи и че органите на разследването са положили максимални усилия да намерят оръжието на убийството, като са извършили няколко огледа на местопроезшествието и неговите околности, проверявали са контейнери за боклук, в близост до местопрестъплението, изискали са справки от съответните сметосъбирачни фирми за това къде се изхвърлят кофите за смет от района, извършили са осем следствени експеримента с участието на водолази, за да издирват пистолета в гребната база в града. Положили са усилия да намерят дрехите и обувките, с които подсъдимият е бил по време на убийството. Действията им не са довели до положителен резултат. Обстоятелството, че не е намерено оръжието на престъплението, както и дрехите и обувките, с които подсъдимият е бил по време на убийството, не налага извод /както се твърди в жалбите/ за непричастност на същия към извършване на деянието. Подсъдимият не е задържан на местопрестъплението, а две денонощия след това, при което е имал достатъчно възможности да унищожи или укрие всички вещи, по които биха могли да останат следи, свързващи го с деянието.

По - същественото е, че намерените в касата на подсъдимия патрони с кал. 9x18 мм са с обозначения „1083“ и „1086“ и химичен състав „олово - калай - антимон - калий“, като на откритите на местопрестъплението гилзи и проектили, използвани за извършване на убийството. Посоченият факт е доказателство за това, че към датата на престъплението подсъдимият е разполагал със средства /боеприпаси/, от вида на тези, с които то е осъществено. При това е без значение как, кога и по какъв начин се е сдобил с тях, след като са намерени в негово владение, поради което е излишно да бъдат обсъждани възраженията на касаторите и доводите на предходните инстанции (л. 40 - 43 от възз. реш.), изложени в тази връзка, относно това на кого завод „Арсенал“ е продал такива боеприпаси, до кога са произведени, кога са били изчерпани в службата на подсъдимия и в МВР, отчитани ли са изстреляните гилзи при провежданите служебните стрелби и т. н. Важното заключение, което се налага е, че се установява съществуването на различни възможности подсъдимият да се снабди с патрони от вида на използваните за убийството, като от значение е най - вече фактът, че такива са открити в дома му. Това обстоятелство правилно и логично е преценено от

въззивния съд като част от веригата от косвени доказателства, обосноваващи обвинението по отношение авторството на деянието.

Друго обстоятелство, отчетено правилно от въззивния съд като косвено доказателство, сочещо подс. К. като извършител на престъплението, е наличието по натривките, /иззети с протокол от 17.05.2016 г./, от лявата и дясната му ръка, и от косата му, на барутни частици от бездимен барут и продукти от изгаряне на барут с ниска степен на наситеност. Тези натривки са били обект на изследване от вещото лице В., който е отразил резултата от него в заключението на ФХЕ, протокол № 673 на БНЛТ при ОДМВР - Пловдив (т. 8, л. 118 - 119 от дос. пр.). Твърденията на касаторите за допуснати нарушения при изземването на посочените натривки правилно са счетени от контролирания съд за неоснователни, тъй като за извършеното действие е съставен съответния протокол и то е осъществено от експерт, в присъствието на поемни лица. Това, че в протокола не е отразен номерът на наказателното производство, началото и края на извършване на изземването, от коя ръка е иззета всяка натривка и как са опаковани взетите проби, не поставя под съмнение факта на осъществяване на съответното процесуално действие, неговото естество, както и лицето, спрямо което е извършено. Поради това правилно съставеният протокол е ползван като годно писмено доказателствено средство за удостоверяване на отразените в него обстоятелства.

На следващо място проверяваният съд е обсъдил и основателно отхвърлил версията за това, че намерените по ръцете и косата на подсъдимия барутни частици са отложени по тях по време на последната му стрелба на 11.05.2016 г. на стрелбището на СК „БАЛИСТ 95“. За такова посещение на подсъдимия на посоченото стрелбище, сведения се съдържат в показанията на св. Ч., който го срещнал пред сградата на СК „БАЛИСТ 95“. Свидетелят обаче твърди, че не е влизал в сградата и не е видял К. да стреля. Работещата на стрелбището свидетелка А. В. доброволно е предала на органите на разследването протокол за продажба на боеприпаси (т.10, л. 78 - 79 от дос. пр.), от който се установява, че на 11.05.2016 г. тя е продала на подсъдимия 50 бр. патрони, кал. 9x19 мм. При разпита ѝ в съдебно заседание свидетелката не е могла да даде сведения дали на същата дата подсъдимият е стрелял на стрелбището на СК „БАЛИСТ 95“, като е заявила, че по принцип продадените боеприпаси следва да бъдат изстреляни на стрелбището, но тя не следи за това, а и при едновременната стрелба от няколко човека в отделните коридори, не би могла да каже, дали са изстреляни закупените от нея патрони от всеки от стрелящите. Категорична е обаче, че всички лица, стрелящи на стрелбището задължително се инструктират предварително, като се подписват в тетрадката за инструктаж. Последната е приложена по делото (т. 9, л. 130 от дос. пр.), като не се констатира в нея да е отразено името на подсъдимия и да е положен подписа му за датата 11.05.2016 г., което поставя под основателно съмнение обясненията му, че е стрелял на стрелбището на същата дата. От друга страна, от разясненията на експерта, изготвил физико - химичната експертиза, се установява, че вероятността барутните частици да останат по ръцете и косата на стрелеца повече от пет дни след стрелбата е много малка, тъй като това би означавало той да не си е мил ръцете и да не се е къпал през този период, а ако са привнесени /останали например при почистване, разглобяване на оръжие и др./ те биха изчезнали още по - бързо /за часове или дни/ и не остават след измиване. Логичният анализ на посочените доказателствени източници и експертното становище са дали основание на контролирания съд да направи правилното заключение, че откритите барутни частици по ръцете и косата на подсъдимия не са попаднали по тях при стрелбата на 11.05.2016 г. /седем дни преди изземване на

натривките на 17.05.2016 г./ или докато сам си е монтирал пластина на пистолета „Глок“, както и да приеме, че това е станало по време по - близо до 17.05.2016 г., а именно на 15.05.2016 г., когато е извършено убийството.

Друго възражение на касаторите, което правилно не е уважено от въззивната инстанция, е срещу начина на приобщаване на текстилна /платнена/ черна чанта – кобур, собственост на подсъдимия, намерена в ползваната от него метална каса в служебния му кабинет на 18.05.2016 г. и иззета при повторен оглед на 19.05.2016 г. Жалбоподателите оспорват годността на извършеното процесуално - следствено действие, при което чантата - кобур е намерена и иззета, като се твърди, че реално това е станало при извършено претърсване на служебния кабинет и металната каса на подсъдимия, за което няма съдебна санкция /предварително разрешение или последващо одобрение/, а не на оглед, както е отразено в протоколите от 18.05.2016 г. и 19.05.2016 г. На тази основа твърдят, че не може да се използва като доказателство откритата върху вътрешната страна на дръжката на чантата – кобур капсулна микрочастица с химичен състав „олово - калай - антимон - калий“ (ФХЕ № 16/ФЗХ - 247 - т. 8, л. 125 - 130 от дос.пр.), какъвто е съставът на използваните за извършване на убийството боеприпаси. Твърди се и че посочената капсулна микрочастица може да е „привнесена“ от разследващия полицай – Н. Д., който на 18.05.2016 г. извършил претърсване на двуетажната къща, находяща се на ул. „София“ № 68а, ползвана от семейството на подсъдимия, при което от касата му са иззети личния му пистолет „Макаров“, непочистен от нагар, и боеприпаси кал. 9x18 мм, със същия химичен състав.

Въззивният съд е дал аргументиран отговор на посочените възражения (л. 49 - 51 от въззив. реш.), с който настоящият съдебен състав се солидаризира, макар и не изцяло. От разпоредбата на чл. 155 НПК се извежда основната цел, с която се извършва оглед на местности, помещения, предмети и лица – да се разкрият, непосредствено да се изследват и запазят по реда на НПК следи от престъплението или други данни, необходими за изясняване на обстоятелствата по делото. Стриктното тълкуване на посочената норма сочи на извода, че оглед се извършва на място, на което е осъществено престъпление или на такова на което има следи от него, които е необходимо да се изземат, закрепят и запазят, поради което законодателят не е предвидил изискване за даване на предварително разрешение за извършване на оглед или последващо негово одобрение от съдия. Съгласно разпоредбата на чл. 160 НПК, когато е налице достатъчно основание да се предполага, че в някое помещение или лице се намират предмети, книжа, компютърни информационни системи, които могат да съдържат информация или да имат значение за делото, се извършва претърсване за откриването и изземването им. Доколкото с претърсването на помещението, ползвано от дадено лице или на самото лице се засягат конституционно установени и гарантирани права, законодателят е въвел с нормата на чл. 161 НПК изискването за даване на предварително разрешение или последващо одобрение от съответния първоинстанционен съд.

Няма съмнение, че в конкретния случай действията, осъществени на 18.05.2016 г. и 19.05.2016 г. /закрепени в протоколите за оглед/, по естеството си са били насочени към претърсване на служебния кабинет, ползван от подсъдимия и най - вече на металната му каса, с цел да бъдат намерени и иззети съхраняваните в нея негови оръжия, документи и други лични вещи, измежду които и въпросната текстилна чанта - кобур. Кабинетът не е местопрестъпление, а е помещение, в което е имало основание да се счита, че биха могли да се намират вещи, имащи значение за делото, поради което принципно се е изисквало даване на

предварително разрешение за претърсване и изземване или последващо одобрение от съответния съдия. Отсъствието на съдебна санкция в посочения смисъл в конкретния случай не налага задължително извода, че извършените действия са опорочени и поради това приобщените чрез тях предмети и вещи не могат да бъдат ползвани като веществени доказателства по делото. Огледът е извършен в служебен кабинет, намиращ се в сградата на „Икономическа полиция“ - Пловдив, ползван както от подсъдимия, така и от св. Д. А.. При проведеният от въззивния съд повторен разпит св. Д. А. /в изпълнение на указанията, дадени с предходното отменително касационно решение/ същият е потвърдил, че след задържането на подсъдимия /на 17.05.2016 г./, общият им служебен кабинет е бил запечатан и свидетелят не е имал достъп до него почти една работна седмица, което включва и датите, на които са извършени двата огледа. Достъп до служебния кабинет и намиращата се в него метална каса доброволно е осигурен от съпругата на подсъдимия - св. К. К., която е предала ключовете за тях, с протоколи за доброволно предаване (т. 3, л. 149 от дос. пр.), като по делото не е установено друго лице да е разполагало с ключ от касата на подсъдимия. Изложеното опровергава твърдението на защитата, че не са взети мерки за ограничаване достъпа на други лица до касата, от където е иззета чантата - кобур. И двата огледа на касата, извършени съответно на 18.05.2016 г. и 19.05.2016 г., са осъществени от разследващия полицай Н. Д. в присъствието на поемни лица. В изпълнение на указанията на предходния състав на ВКС, въззивният съд е призовал и разпитал поемните лица – свидетелите С. С., И. Р., Д. К. и М. К.. Обсъждайки техните показания, контролираният съд е взел предвид, че отдалечеността във времето на събитията /седем години от огледа до разпита им пред въззивния съд/, за които свидетелите дават сведения, предполага непълнота и недостатъчна информативност на спомените им. Отбелязал е и обстоятелството, че свидетелите са граждани, които случайно са се намирали в близост до сградата и са повикани да участват като поемни лица при извършване на процесуалните действия, поради което е преценил правилно, че липсват съмнения относно тяхната искреност и обективност. Съобразил е и че всички те са заявили, че за извършените действия са били съставени протоколи, в които са се подписали като поемни лица, факт, който са потвърдили и при предявяването на същите писмени документи в съдебното заседание. По - нататък е извършил проверка на начина, по който описаната в протоколите чанта - кобур е била предадена и съответно получена от експертите, изготвили назначените по делото експертизи. Съобразил е разясненията, които вещото лице Н. В. е изложила пред първоинстанционния съд за това, че чантата - кобур е получена в плик, който не е бил нарушен по начин, изискващ изричното му описване в протокола за извършената експертиза. Сведения по отношение на това обстоятелство се съдържат и в заключението на СМЕ на веществени доказателства по метода на ДНК профилиране № 16/ДНК - 330 (т. 8, л. 57 от дос. пр.), в което е отразено, че „обект № 5 - черна чанта от текстилна материя, с една презрамка и джоб отпред, ципове и пластмасови крайници“ /чантата - кобур/, е била получена, поставена в кафяв плик, а след изследването ѝ за биологични следи, е предадена в НИКК, сектор ФЗХ. Така е получена от вещото лице Н. В., изготвила ФХЕ № 16/ФЗХ - 247 (т. 8, л. 125 от дос. пр.) и това е отразено в писменото ѝ експертно заключение, като именно при извършването на тази експертиза е констатирано наличието на барутната микрочастица с химичен състав като този на използваните за убийството боеприпаси. Анализът на посочените доказателствени източници и експертни заключения дава възможност да бъде установен и проследен пътят, по който чантата - кобур е открита, описана, съхранена и

предадена за изследване, което обуславя извода, че тя не е компрометирана като веществено доказателство. При това няма пречка да се ползват и резултатите от изследването на чантата - кобур, при което е открита посочената по - горе барутна микрочастица.

Правилно контролираният съд е отхвърлил и твърденията на жалбоподателите за това, че намерената барутна капсулна микрочастица е пренесена от разследващият полицай Н. Д., извършил на 18.05.2016 г. претърсване на металната каса, намираща се в дома на подсъдимия на ул. „София“ № 68а, при което от нея е иззет личният пистолет на подсъдимия „Макаров“ /непочистен от нагар/ и боеприпаси, част от които предназначени за стрелба с него, а по - късно същия ден осъществил оглед на служебния кабинет и металната каса, в която е намерена чантата - кобур. Въззивният съд е съобразил заключенията на СМЕ - зи на веществени доказателства по метода на ДНК профилиране № 16/ДНК - 330 (т. 8, л. 57 от дос. пр.) и № 16/ДНК - 331 (т. 8, л. 88 - 95 от дос. пр.), от които се установява, че върху дръжката на чантата - кобур, където е намерена микрочастицата, е открит биологичен материал единствено с ДНК профила на подсъдимия. Това обстоятелство, както и показанията на св. Р., от които се установява, че при огледа на 19.05.2016 г., лицето, което изваждало вещите от касата, е било с ръкавици, е дало основание на въззивния съд правилно да отхвърли версията за пренасяне на капсулната микрочастицата върху изследваната чанта от разследващия полицай Н. Д.. Недоказана и неприемлива е и тезата за проявен непрофесионализъм на разследващия полицай - да пипа с ръце /без ръкавици/ вещите, намерени в касата в дома на подсъдимия, особено пистолета „Макаров“ и боеприпасите, при положение, че към онзи момент е съществувало основателно предположение, че това може да е оръжието, с което е извършено убийството. Изложеното се отнася и за претърсването на касата в кабинета на подсъдимия, където също е издирвано предполагаемото оръжие на убийството.

По - същественото е, че не може да се установи, в кой точно момент посочената барутна частица е попаднала върху дръжката на чантата - кобур. Видно от показанията на свидетелите Д. А., С. А. и К. К., подсъдимият е носел ежедневно посочената чанта - кобур, като в нея държал предимно личния си пистолет „Глок“ и служебното си оръжие „ИЖ - 75“. Изложеното се потвърждава от факта, че във вътрешността на чантата и по нейната дръжка са открити 5 бр. микрочастици със състав „олово - антимон - барий“, какъвто е съставът на боеприпасите за пистолета „Глок“, 9x19 мм, както и 15 микрочастици със състав „олово - калай - антимон - барий“, вътре в чантата и по дръжката ѝ, какъвто е съставът на боеприпасите за служебния пистолет „ИЖ - 75“ на подсъдимия. Този капсулен състав на боеприпасите за пистолет „Глок“, 9x19 мм и за „ИЖ - 75“ е установен при изготвяне на комплексната физикохимична и балистична експертиза, допусната и приета от първоинстанционния съд (т. 4, 978 - 983 от н.о.х.д. № 1598/2017 г.). Откритата върху дръжката на чантата - кобур капсулна микрочастица е със състав „олово - калай - антимон - калий“, като този на боеприпасите, използвани при стрелба с пистолет „Макаров“, каквото е личното оръжие на подсъдимия, намерено непочистено от нагара, получен при стрелба с него. Не е изключена възможността частицата да е от това оръжие и да е пренесена от самия подсъдим върху дръжката на чантата - кобур при ежедневното ѝ използване. Следователно, неправилно въззивният съд е оценил намирането на последната като пряко доказателство за авторството на деянието, след като са налице и други възможности за попадане на въпросната микрочастица върху чантата - кобур, освен при извършване на убийството. Същевременно обаче, няма процесуална пречка посоченият факт

/откриването на микрочастица върху дръжката на ползваната от подсъдимия чанта - кобур, с барутен състав, като на патроните, използвани за извършване на убийството/ да бъде ценен като косвено доказателство, във взаимовръзка с останалите елементи от веригата от косвени доказателства, обосноваващи авторството на деянието.

На следващо място, правилно въззивната инстанция е отхвърлила като неоснователни възраженията на подсъдимия и неговия защитник за отсъствието на доказателства за това, че с намерената на местопрестъплението /върху външната мивка до входната врата на жилището на жертвите/ метална щанга, тип „кози крак“, е разбит прозорецът на входната врата на дома на пострадалите и самата врата, че това е сторено от подсъдимия и че посоченият инструмент е негова собственост. Верни и доказателствено подкрепени са изводите ѝ, че със същия „кози крак“ е разбит прозорецът на вратата и самата тя, като същите се основават на заключението на физико - химичната експертиза № 16/БТМ - 197 (т. 8, л. 147 - 154 от дос. пр.), според което установените по работната /разчленената/ част на инструмента микролюспи бяла боя, съвпадат по морфологични признаци и органичен компонентен състав с бялата боя от повърхностния слой на външната страна на вратата. Потвърждение на този извод е и заключението на комплексната трасологична експертиза № 16/БАЛ - 86 (т. 7, л. 99 - 104 от дос. пр.), от което се установява, че отразените в протокола за оглед от 02.06.2016 г. (т. 2, л. 98 - 123 от дос. пр.) трасологични следи по вратата от шперплат и парчето от касата на същата са оставени от изследвания „кози крак“. На л. 61 от въззивното решение контролираният съд е дал подробен отговор на възраженията на жалбоподателите относно начина на отваряне на посочената врата, посоката на действие с „козия крак“, описанието на състоянието на вратата, в което е намерена при огледа на местопрестъплението и годността на изготвените за това протоколи, които настоящият съдебен състав изцяло приема и не намира за необходимо да повтаря. Възприемат се и аргументите на въззивната инстанция, изложени в отговор на твърденията на касаторите относно липсата на доказателства за това, че подсъдимият е собственик на посочения „кози крак“. Не се приема за законосъобразно единствено ползването от контролирания съд на резултатите от проведения следствен експеримент, отразени в протокола от 23.05.2016 г. (т. 3, л. 1 - 2 от дос. пр.), при който непълнолетният А. К. е показал къде стои обикновено „козия крак“, за който е дал информация, че е на баща му. Целта на този следствен експеримент е била да се проверят дадените от А. К. показания и след като той се е възползвал от правото си по чл. 121 ННПК да не свидетелства по делото, резултатите от използвания способ за разследване не могат да бъдат ценени, а протоколът, в който са отразени, следва да бъде изключен от доказателствената съвкупност. Това се отнася и за коментирания във въззивното решение ВДС, възпроизвеждащи записаните чрез използване на СРС разговори между А. и К. К., в частта, в която обсъждат същия следствен експеримент.

Правилно и законосъобразно въззивният съд е достигнал до заключението, че намереният на местопрестъплението „кози крак“ принадлежи на подсъдимия, като е използвал за доказателствена основа показанията на св. М. Д., работил като съдружник с К. в общата им фирма „Ронин МВ“ ООД, която предоставяла дърводелски услуги. В тези показания, чието съдържание вярно е интерпретирано във въззивното решение (л. 56 - л. 57), св. Добрев подробно е описал отличителните белези на въпросния инструмент /размери, форма, материал, големина, надписи/, а впоследствие категорично го е посочил при извършеното разпознаване. Видно от протокол за разпознаване на предмети (т. 4, л. 90 от дос.

пр.) и изготвения към него фотоалбум (т. 3, л. 212 от дос. пр) на свидетеля са били предявени за разпознаване вещи, които са еднородни по своя характер – от един и същ вид, с еднакво предназначение, подобна форма и материал, като по този начин е спазена разпоредбата на чл. 171, ал. 5 НПК. При предявяване на същата вещ в първоинстанционното съдебно заседание, св. Д. категорично отново е потвърдил, че въпросният „кози крак“ е един от инструментите, донесен от подсъдимия от Великобритания, с които той много се е гордеел, тъй като били изключително качествени. Свидетелят е уточнил и че разпознатият от него инструмент е различен от друг такъв, със същото предназначение, който седял в куфар с инструменти. При претърсване на апартамента на ул. „Йордан Гавазов“ № 54 (т. 2, л. 279 - 280 от дос. пр.) са иззети два куфара с инструменти, собственост на подсъдимия, подробно описани в протокол за оглед на веществени доказателства (т. 2, л. 283 от дос. пр.) и предявени на страните в хода на първоинстанционното съдебно следствие. При извършения оглед на множеството инструменти, намерени в двата куфара, инициали на подсъдимия са открити само върху четири от тях. Това опровергава твърдението на касаторите, че подсъдимият отбелязвал с инициалите си всичките си инструменти и щом върху намерения на местопроизшествието „кози крак“ няма такива, той не бил негова собственост. В подкрепа на последното твърдение се сочи като аргумент и фактът, че при изследването на обтривката от плоския край на инструмента е установена смес от генетичен материал, която видно от заключението на СМЕ на веществени доказателства по метода на ДНК профилиране № 16/ДНК - 329 (т. 8, л. 45 - 52 от дос. пр.) не произхожда от пострадалите Ц. и Б. К., а видно от заключенията на СМЕ - зи на веществени доказателства по метода на ДНК профилиране (т. 8, л. 57 - 63 и т. 9, л. 96 - 98 от дос. пр.) не принадлежи и на подсъдимия, и на св. Д.. В тази връзка въззивният съд е допуснал и приел СМЕ на веществени доказателства по метода на ДНК профилиране № 23/ДНК - 411 (л. 121 - 123 от в.н.о.х.д. № 94/2023 г.), от заключението на която се установява, че по изследваните щанга тип „кози крак“ и катинар с две части от верига, са намерени смеси от генетичен материал на различни лица, който не принадлежи на убитите, на подсъдимия или на друго лице, регистрирано в Националната ДНК база данни, като може да се използва за сравнение само с ДНК профила на конкретно посочено лице. Несъмнено, от така изложените факти може да се направи извод, че по изследваните предмети е намерен биологичен материал, произхождащ от две лица, неустановени по делото. Посоченото обстоятелство обаче не налага задължително заключението за друг или други, извършители на деянието, както настояват касаторите. Както беше посочено в настоящото решение, катинарът с двете части от верига е заключвал дворна врата, през която са минавали съседите на пострадалите, а и вещта е намерена пет дни след деянието, частично засипана с пръст, захвърлена на място извън имота на пострадалите, което означава, че достъп до нея са имали неограничен и неустановен брой лица. Показанията на св. М. Д., че изследваният „кози крак“ обикновено е стоял в гаража на ул. „София“ № 68а, който той и подсъдимият ползвали като дърводелска работилница по времето, когато работели заедно, сочат и на друга възможност за попадане върху вещта на биологичен материал от неустановено лице /напр. клиенти, помощници, работници и др./, различна от твърдяната от касаторите - че е на извършителя на убийството. Логичен е и изводът на въззивния съд, че отсъствието на следи /дактилоскопни, биологични и др./ от подсъдимия на местопроизшествието, в това число и по щангата „кози крак“, с която е разбита вратата и по катинара, може да бъде обяснено с това, че същият предварително е взел мерки да не остави такива, които биха го уличили в

извършването на деянието. От друга страна, предварителното приготвяне на металната щанга е индичия за това, че извършителят е бил добре запознат с вида и материала, от който е направена входната врата на жилището /шперплатова врата със стъклен прозорец, каквито обикновено се използват като вътрешни врати в жилищата/, с начина на заключването ѝ /с обикновена секретна брава/, а с оглед на това е бил наясно с възможността тя да бъде лесно разбита с „кози крак“. Пострадалите са били възрастни хора, с ограничен брой приятели и роднини /повечето от които възрастни жени/, рядко посещавани от тях в дома им, което изключително стеснява кръга на лицата, запознати с вида на външната им врата и на начина, по който се е заключвала. Такива познания несъмнено е имал подсъдимият и това е още едно косвено доказателство за авторството на деянието – именно защото е имал информация за посочените обстоятелства, той предварително е приготвил металната щанга, с цел да си осигури влизането в жилището, а от там и достъп до пострадалите, за да може да ги умъртви. Посоченото обстоятелство, наред с установените факти относно собствеността на металната щанга и използването ѝ за разбиване на входната врата на жилището на пострадалите, правилно са преценени от въззивната инстанция като част от веригата от косвени доказателства, обосноваващи изводите относно авторството на престъплението.

На следващо място, въз основа на резултатите от комплексната трасологична експертиза № 16/БАЛ - 86 (т. 7, л. 99 - 104 от дос. пр.), извършените следствени експерименти и криминалистичната експертиза (т.16, л. 243 - 245 от дос. пр.) контролираният съд (л. 59 - 61 от възз. реш.) е приел за установено, че ръстът на извършителя на деянието е около 185 - 190 см, при естествено положение на тялото. До този извод е достигнал като е съобразил, че при изготвяне на посочената криминалистична експертиза са използвани обективно установените по делото данни за разположението на нарушенията по мрежата и стъклото на прозореца, през който са произведени първите два изстрела, попаднали в тялото на пострадалата К.; размерите на вратата и прозореца на нея; височината на нанесените с щангата тип „кози крак“ нарушения по външната врата на жилището; мястото на нарушението /получено при третия изстрел/ по колоната до вратата на стаята; траекторията на първите три изстрела с оглед положението на пострадалите, при тяхното произвеждане. Преценил е и че правилно експертът не е взел предвид височината на прага на входната врата /в каквата насока са направили възражение касаторите/, тъй като от многобройните снимки на местопроизшествието е ясно видимо, че той е от нейната вътрешна страна /откъм коридора/ и логично не оказва влияние върху изводите относно височината на извършителя. По - нататък е приел, че установената по експертен начин височина на стрелеца е приблизително като отразената в документа за самоличност на подсъдимия и измерената му в ареста височина - 192 см (т. 6, л. 61 от дос. пр.). При това основателно е отхвърлил възраженията за несъответствие на двете височини, като се е позовал на разясненията, дадени от експерта при разпита му в съдебното заседание, (т. 4, л. 945 - 946 от н.о.х.д. № 1598/2017 г.), според които посочената в експертното заключение височина на извършителя е приблизителна, като динамиката на произвеждане на изстрелите и съответно на самия стрелец, обуславят незначителната ѝ разлика с измерената при лекарския преглед височина на подсъдимия. Всичко това е дало основание на въззивния съд да направи логичния извод, че установената по експертен път височина на стрелеца, съвпадаща с ръста на подсъдимия, е още едно косвено доказателство, обосноваващо авторството на деянието.

На следващо място, в изпълнение на задълженията си, произтичащи от разпоредбите на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК и на указанията, дадени в предходните отменителни касационни решения, въззивният съд е провел повторен разпит на св. Н. П., за да провери лансираната от касаторите версия, за това, че убийството би могло да е извършено с цел грабеж от някой от наркоманите, които се събирали в района или от друго лице. Контролираният съд е отчетел, че св. П. е дал сведения за наркомани, събиращи се в района и че поради отдалечеността на събитията във времето, не е могъл да конкретизира периода, в който е забелязал такива лица. Съобразил е и приобщеното по делото писмо рег. № 435000 - 8069/11.05.2023 г. на началника на Второ РУ - ОД МВР - Пловдив, от което се установява, че в управлението през 2016 г. не е постъпвала явна или оперативна информация, както и заявителски материали за лица, употребяващи и разпространяващи наркотични вещества в района на цялата ул. „София“. Предвид отсъствието на категорични доказателства за това, че подобни лица са се навъртали в близост до дома на пострадалите, в периода, в който е извършено убийството и поради факта, че при огледа на местопроизшествието на явни, видими места в дома на жертвите са намерени техните телефони и малки суми пари, които не биха били пропуснати и оставени от наркотично зависими извършители, въззивният съд е счел за несъстоятелна версията за грабеж. Провереният съд е обсъдил и възможността деянието да е извършено от друго лице с цел грабеж, като е анализирал събраните по делото доказателства за финансовото състояние на пострадалите към момента на убийството им. Такива данни са събрани в изпълнение на указанията, посочени в първото касационно отменително решение, като приобщените в предходното въззивно производство доказателства за банковите сметки на убитите, за продажбата на апартамента им на ул. „Гергана“ и на наследствените ниви на Б.К., са надлежно приобщени от проверявания съд. На тяхна основа е прието, че пострадалите не са притежавали парични влогове, а недвижимите им имоти, освен този в който са живеели, са продадени повече от десет години преди убийството им (т.12, л. 164 -170 от дос. пр.), като цената им, отразена в нотариалните актове /копия от които са приложени по делото/, не налага извод, че към деянието те са разполагали с някакви значителни парични суми. За точно обратното - че са живели в изключителна бедност, сведения са дали всички разпитани по делото свидетели – техни приятели и роднини. Въз основа на събраните гласни и писмени доказателства, правилно въззивният съд е приел, че общият размер на пенсиите на пострадалите е бил около 300 лева, че са получавали храна от социална кухня, че са се подпомагали финансово като са продавали яйца от отглежданите в двора им кокошки, че половин година / 2015 г./ са живели без ток, поради това, че не са разполагали със средства да го платят и че са сторили това, едва когато им е отпуснат 1000 лева кредит, със срок на погасяване 24 месеца. Не са имали пари и да платят на адвокат, който да ги представлява по водените от подсъдимия срещу тях дела, поради което се е наложило да ползват служебна защита. От анализа на така установените обстоятелства въззивната инстанция логично е достигнала до заключението, че изключително лошото финансово състояние на пострадалите изключва вероятността те да са станали жертва на грабеж, от случаен или предварително проучил ги извършител. Не могат да бъдат споделени и възраженията на защитата срещу този извод, основаващи се на факта, че св. П. била подарила телевизор на пострадалите, който не бил намерен при огледа на местопроизшествието – на снимките от огледа се виждали две букси за телевизионен сигнал, а само един телевизионен приемник. Действително, св. П. е дала показания в посочения смисъл, но е заявила и че подареният от нея телевизор

е бил стар, технически неизправен, а и видно от, фотоалбум със снимки, изготвен към протокола за оглед (сн. № 9, т. 2, л. 13 от дос. пр.), явно пострадалите са му намерили място в помещението с инструментите - т. е. не е изчезнал при престъплението.

Версията за грабеж логично е отхвърлена от контролирания съд и поради факта, че ако целта на извършителя е била да ограби възрастните хора, едва ли би ги убил преди да получи информация за евентуално притежавани от тях скрити пари или други ценности, при положение, че обстановката видимо не е предполагала наличието на такива. Не може да се приеме и че целта му е била да ги отстрани, за да не му попречат да проникне в по - голямата и по - добре изглеждаща съседна къща /тази, в която е живяло семейството на подсъдимия/, след като не са установени каквито и да било следи от опит за влизане в тази сграда и гаража към нея. Следва да се отбележи, че въззивният съд изрично е посочил в обжалваното решение, че не възприема доводите на първоинстанционния съд за отхвърляне на версията за грабеж и обосноваване на авторството на деянието, свързани с отглежданото в двора куче, поради което упреците на касаторите в тази насока, са неоснователни и не е необходимо да бъдат обсъждани подробно.

Правилни и обосновани са изводите на въззивния съд за това, че пострадалите са били възрастни хора, контактували са с ограничен кръг от роднини и приятели и не са имали конфликти и най - общо казано влошени отношения с други лица, освен категорично установените такива с подсъдимия и неговата съпруга - св. К. К.. Всички свидетели, включително и К. К., и Р., са категорични, че в основата на споровете между пострадалите и подсъдимия е било нежеланието на родителите приживе да прехвърлят на сина си единствения имот, който са притежавали и в който са живеели. Изводите на въззивния съд в посочения смисъл се оспорват от касатора К., като в подаденото от него писмено допълнение към касационната жалба се изразява недоволство от заключението, направено във въззивното решение за извършени незаконосъобразни действия от него към родителите му и подминатата с мълчание от съда тяхна „неискреност“ и „неродителски“ действия. Това свое твърдение касаторът е аргументирал (л. 29 - 52 от допълн. към касац. жалба) с множество цитати от докладни записки, от полицейски преписки, от протоколи от водени дела по ЗЗДН, от ДП № 1028/2014 г., с части от свидетелски показания, заповеди за защита, извадки от записи, приобщени като веществени доказателства, нотариално заверена декларация, подписана от пострадалата К..

Посоченото оплакване е неоснователно. Контролираният съд обективно е преценил всички събрани по делото факти, свързани с наличието на имуществени спорове между подсъдимия и родителите му относно собствеността на имота, находящ се на ул. „София“ № 68а, довели до крайно влошаване на отношения им. Изводите си за естеството и характера на тези отношения въззивната инстанция законосъобразно е извела от: събраните по делото многобройни писмени доказателства /полицейски преписки, съдебни дела, нотариални документи/, показанията на свидетелите П. и Й. – адвокати на подсъдимия по водените от него срещу пострадалите граждански дела; показанията на свидетелите, запознати със споровете между сина и родителите: съпругата на подсъдимия К. К. и тъща му М. Р., свидетелите А. П., Ц. П., Р.Т., И. Ч., М. Б., П. К. - роднини и приятели на убитите К., както и на част от колегите на подс. К., на които последният е споделил за проблемите с родителите си. За своите изводи контролираният съд е ползвал и заключението на съдебно компютърно – техническата експертиза изследвала направените от подсъдимия видеозаписи с мобилния му телефон, прехвърлени на

компютър „Асер“, ползван от него в служебния му кабинет, в папка, озаглавена „Гадовете“, съответстваща на папка със същото заглавие и в преносимия му компютър „Ейсър Еспайър“. Възпроизведеното съдържание на папката „Гадовете“, включваща видеозаписи на спорове и караници между пострадалите и техния син, вярно е интерпретирано от контролирания съд. Съдържанието на тези записи е обсъдено наред с останалите събрани по делото доказателства, като е изведено правилното заключение, че отношенията между подсъдимия и родителите му са били крайно враждебни и агресивни и от двете страни (л. 9 и л. 65 от възз. реш.). Това опровергава твърдението на касатора, че не е оценено обективно и правилно поведението на жертвите към техния син.

Все в тази връзка в допълнението към касационната жалба се настоява и че подсъдимият е целял да уреди споровете с пострадалите по законен ред, като водел граждански дела срещу тях, поради което неправилно въззивният съд приел, че той е имал мотив да извърши престъплението, отстранявайки физически родителите си. Като аргумент се сочи, че окончателната загуба на делото за установяване на собствеността на подсъдимия върху спорния имот (гр. дело № 15424/2014 г. на РС – Пловдив) не е била пречка за продължаване на другото гражданско дело, образувано по иск за заплащане на разносните, направени от подсъдимия за строителството на къщата в спорния имот. Това дело било заведено първо и продължаването му било законен начин за задоволяване на имуществените му претенции, поради което подс. К. не е имал мотив да убие родителите си.

Тези възражения аргументирано са отхвърлени от въззивната инстанция. Логичен е изводът ѝ, че подсъдимият, макар и единствен наследник на пострадалите, не е бил готов да чака откриването на наследството по естествен път и доказателство за това са усилията му в годините по всякакъв начин /чрез завеждане на граждански и наказателни дела, сигнали до административни органи, непрекъснати скандали и разправии и т. н. /да принуди пострадалите да го признаят за едноличен собственик на целия имот. След отхвърляне на иска му за собственост той е бил наясно, че не може да постигне тази цел, а твърдението, че тя е била постижима чрез първото заведено гражданско дело, не може да бъде споделено. Предмет на това гражданско дело е иск за заплащане на парично обезщетение и с евентуалното му уважаване не би била постигната основната цел на подсъдимия – да бъде признат за едноличен собственик на процесния имот, а именно тя е била в основата на всички конфликти с родителите му. Освен това изходът от делото не е бил ясен предварително; родителите му не са притежавали средства /видно от банковите извлечения, справки и др. доказателства, събрани по делото/, за да удовлетворят евентуалните му имуществени претенции, ако бъдат осъдени. Следва да се отбележи и че предварително не е било известно колко време ще отнеме разглеждането на това дело, а подсъдимият и семейството му, в резултат на крайно негативните и изострени отношения с родителите му, е бил принуден да напусне удобната къща, построена в спорния имот и да живее в двустайния апартамент на своята тъща – св Р.. Завръщането на последната в Република България е наложило подсъдимият, съпругата му и непълнолетният им син да спят в една спалня и не се е знаело докога ще продължи това неудобно за тях положение. Закупуването на имот в близост до спорния, на който по твърдение на подсъдимия е възнамерявал да строи друга къща, не води до различен извод, доколкото това също е било бъдещо, неопределено във времето събитие. Изложеното се потвърждава от писмо изх. 2-9400-1514/1/ 21.08.2015 г. на гл. архитект на Община Пловдив, Районен „Западен“, изпратено до подсъдимия К. по повод искането му за издаване на строителна виза (т. 9, л. 114 от дос. пр.), в което е посочено, че имотът /ПИ

56784.511.1094 – закупен от подсъдимия/ е предвиден за изграждане на част от обект публична общинска собственост и за да се получи скица – виза, е необходимо да се изпълнят изискванията на чл. 49 от ЗУТ, които се отнасят до различни отчуждителни и други мероприятия, независещи от волята и усилията на подсъдимия и също невъзможно да бъдат предварително определени във времето. Използваните от подсъдимия други законни средства /завеждане на различни дела по ЗЗДН срещу пострадалите, подаване на сигнали до административни органи и т. н./, освен че не са имали очаквания резултат, са оказали и негативно отражение върху него. Родителите също са завели дело срещу сина си по ЗЗДН, както и наказателно производство за престъпление по чл. 144, ал. 3 НК, а това е довело до временно отнемане на личните му оръжия със Заповед от 27.11.2014 г. и достъпът му до класифицирана информация (т.14, л. 151 и 152 от дос. пр.), което е било пречка за нормалното изпълнение на служебните му задължения, като едновременно с това е засегнало и авторитета на подсъдимия в службата му. Въпреки че към момента на деянието правата му са били възстановени, възможността при продължаване на конфликтите между двете семейства, отново да се стигне до такова положение и дори до отстраняването на подсъдимия от органите на МВР, заради нарушения на професионалния етичен кодекс, е била напълно реална.

Всичко изложено налага заключението, че подсъдимият е имал явен мотив за извършване на убийството. Изводите в този смисъл на предходната инстанция са обосновани и логически правилни. Те не се основават на предположения или догадки, както се твърди от жалбоподателите, а са резултат от задълбочен и обективен анализ, осъществен от въззивния съд (л. 65 – 66 от възз. реш.) на писмените документи и на показанията на свидетелите А. П., Ц. П., Р. Т., И. Ч., М. Б., П. К., дали сведения за изключително влошените отношения между подсъдимия и родителите му, за многобройните заплахи с убийство, отправени към жертвите от техния син, включително и заплахата, че ще ги застреля с оръжието си, за страха, който са изпитвали от него и за увереността им, че ще изпълни заканите си, след приключилото в тяхна полза дело /за решението по него подсъдимият е уведомен от св. П. на 12.05.2016 г. – само три дни преди убийството/ и окончателното отхвърляне на иска му за установяване на собственост върху имота.

При формиране на изводите си относно авторството на деянието контролираният съд правилно не е използвал заключението на психологичната експертиза за установяване на психологичен портрет на извършителя на убийството на Б. и Ц.К. (т. 17, л. 85 - 94 от дос. пр.), изготвена от вещото лице Н. С., поради което упрекът отправен от касаторите в тази насока е неоснователен. Неправилно обаче се е позовал на становището на експертите, изготвили СППЕ, относно особеностите на характера и личността на дееца, доколкото последните не могат да бъдат ползвани като доказателства, обосноваващи авторството на деянието

Въззивният съд, анализирайки задълбочено и в пълнота доказателствената съвкупност, по начина, описан по - горе в решението, е достигнал до законосъобразния извод, че подсъдимият не само е имал мотив да осъществи деянието, но е разполагал и с обективна възможност да го извърши, подготвил се е за това и е осъществил престъплението. Обсъдените доказателствени източници, събрани и проверени, чрез използване на доказателствените способности, предвидени в процесуалния закон, са дали основание на контролираната инстанция да достигне до правилния, обоснован и законосъобразен извод за наличието на система от

косвени доказателства, налагащи единствения и несъмнен извод, че извършител на убийството на Ц. и Б. К. е техният син - подсъдимият В. К..

Законосъобразни са изводите на въззивната инстанция и относно наличието на всички квалифициращи елементи от състава на престъплението по чл. 116, ал. 1, т. 3, пр. 1 и пр. 2, т. 4, пр. 3, т. 6, пр. 3, т. 7 и т. 9, вр. с чл. 115 НК. Приложението на материалния закон не се оспорва от касаторите с доводи извън тези, свързани с твърдението за недоказаност на авторството на деянието и доколкото настоящият съдебен състав изцяло приема правните изводи на контролирания съд, като съответни на установените по делото факти, не намира за нужно да прави корекции в тази насока. Единствено е необходимо да се отбележи, че неправилно и двете предходни инстанции за обосноваване на изводите си относно предумисъла на дееца, са ползвали заключението на компютърно – техническата експертиза, изследвала преносим компютър „Ейсър Еспайър“, според което в паметта на устройството са отразени достъпваните интернет сайтове, съдържащи информация за възможно умъртвяване на човек с отрова за мишки, с живак, с вдишване на киселини, с електрически ток и т. н. На първо място не само подсъдимият, а и св. К. К. е ползвала компютъра /видно от показанията й/, поради което не би могло да се установи кой потребител е търсил и чел информацията, намираща се в посочените интернет сайтове. На следващо място, само от факта, че някой е чел дадена информация в интернет, не може да се прави заключение, че е подготвял убийство, а и в настоящия случай начинът, по който пострадалите са лишени от живот е различен от описаните в достъпваните сайтове методи за умъртвяване. Достатъчно доказателства за обосноваване на квалификацията по чл. 116, т. 9 НК са установените факти, свързани с предварителната подготовка на дееца – набавяне на оръжие, заглушител и боеприпаси за него, метална шанга, за да си осигури проникване в жилището на пострадалите, избиране на подходящо време за извършване на убийството, предварително вземане на мерки да не бъдат оставени следи на местопрестъплението, които биха го уличили като автор на престъплението. Посочените обстоятелства налагат извода, че убийството не е проява на внезапно възникнал умисъл, а е резултат на предварително обмислено и добре планирано решение, което обосновава квалификацията по чл. 116, ал.1, т. 9 НК.

Изложеното налага извода, че не е допуснато нарушение на материалния закон по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 НПК.

Заявеното с жалбите касаещо основание по чл. 348, ал.1, т. 3 НПК се обосновава единствено с твърдението за недоказаност на авторството на деянието. Не се излагат конкретни възражения, които да е наложително да бъдат обсъдени от касаещия съд. Проверката на санкционната дейност на въззивната инстанция не установява допуснати от въззивната инстанция нарушения на правилата, регламентиращи реда за определяне на вида и размера на наказанието. Наложено от първоинстанционния съд наказание доживотен затвор, утвърдено от въззивния съд, отговаря на изискванията за законоустановеност и справедливост. При неговото определяне предходните инстанции са преценили, съобразно разпоредбата на чл. 38а, ал. 2 НК, изключително високата степен на обществената опасност и тежестта на извършената престъпна проява, обусловени на първо място от наличието на шест отделни квалифициращи деянието елементи. Отчетено е обстоятелството, че подсъдимият е осъществил едно от най - тежките престъпления, предвидени в Наказателния кодекс - умишлено умъртвяване на човешко същество, като в конкретния случай лишените от живот са две лица. Извършеното деяние е и най - морално укоримата човешка проява - убийство на

родителите, хората, които са създали и отгледали подсъдимия, осигурили са му възможност за получаване на образование, помогнали са му да си създаде удобно и просторно жилище за собственото си семейство, пренебрегнали са своите нужди пред неговите, примирили се да живеят в мизерни условия, което се е оказало недостатъчно за техния син. Особената тежест на конкретното деяние е обусловена и от подбудите и мотивите на подсъдимия за неговото извършване - изцяло финансови, свързани с желанието му да придобие единствения имот, който родителите му са притежавали, като стане негов едноличен собственик. Цялостното му поведение, предхождащо извършването на убийството - многобройните разправи с родителите си, тенденциозното записване на предизвикани от него скандали с тях, заплахите с убийство, физическото насилие и обиди спрямо пострадалите, го определя като човек, в чието битие водещи са материалните интереси и за когото са допустими всякакви методи и средства за постигане на целите, без да се интересува дали действията му засягат и носят страдания на други лица, включително и на най - близките му. Начинът по който са умъртвени жертвите - с изпразване в телата им на целия пълнител на пистолета, с последни контролни изстрели от упор в лицето на майката и шията на бащата, основателно окачествен от предходните съдилища като екзекуция, сам по себе си разкрива високата степен на обществена опасност не само на деянието, но и на самия деец. Фактът, че извършителят е полицейски служител, призван да спазва закона и да защитава гражданите от престъпления, също определя деянието като изключително тежък случай на убийство. От друга страна използването от подсъдимия К. на професионалните му умения и знания като полицай, в разрез със задълженията му като пазител на законността, основно, за да подготви престъплението, да го извърши и да прикрие следите си, го характеризира като особено опасен за обществото индивид. На този фон правилно предходните инстанции са преценили, че чистото му съдебно минало, трудовата му ангажираност и отчасти добрите служебни характеристични данни, не могат да преодолеят изключителния превес на посочените отрицателни фактори, определящи го като деец с висока степен на лична обществена опасност, което обосновава и законосъобразността на заключението, че е непостижимо поправянето и превъзпитаването му с наказание по - леко от доживотен затвор. В този смисъл не е налице диспропорция от вида на визираната в чл. 348, ал. 5 НПК, която да налага корекция на наложената на подсъдимия санкция.

В заключение следва да се посочи, че отсъствието на заявените касационни основания предопределя оставянето на въззивното решение в сила.

Воден от изложените съображения и на основание чл. 354, ал.1, т.1 НПК, Върховният касационен съд, състав на I – во наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 179/09.10.2023 г., постановено по в.н.о.х.д. № 94/2023 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Препис от него да се изпрати на Върховната прокуратура съобразно разпоредбата на чл. 354, ал. 6 НПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.